

Un plan desăvârșit

Dumnezeu este foarte înțelept! Sunt convins că nimeni nu poate aduce obiecții la această afirmație. Isus ne-a spus să mergem în toată lumea pentru a spune oamenilor despre bunătatea Lui. Sunt convins că toți suntem de acord și cu această afirmație. Fiindcă Dumnezeu este atât de înțelept, asta înseamnă că El a făcut un plan prin care ne arată **cum** să îndeplinim ceea ce ne-a cerut să facem.

Mergând mai departe cu această logică putem trage concluzia că planul Lui de a merge în lume și a comunica bunătatea Lui este valabil și pentru țările bogate și pentru țările lumii a treia. Planul Său va funcționa la fel de bine atât cu cei foarte educați, cât și cu cei fără prea multă educație. Fie că ești tânăr sau bătrân, bogat sau sărac, cu o educație deosebită sau fără educație, cetățean al unei țări bogate sau al unei țări din lumea a treia, Dumnezeu și-a pus în plan să folosească orice om, în orice loc, pentru a comunica dragostea Fiului Său Isus.

Înainte de a merge mai departe, vreau să afirm încă o dată ceea ce este deja evident. Există multe căi eficiente prin care se poate comunica evanghelia. Slavă lui Dumnezeu pentru fiecare dintre ele! Televiziunea, radioul, internetul, cărțile și revistele, muzica creștină, sunt câteva dintre metodele pe care le folosește Dumnezeu pentru a ajunge la inima oamenilor. Soția mea, Chris, a devenit creștină urmărind la televizor pe Billy Graham, un binecunoscut evanghelist.

Fiecare dintre aceste metode, ca și toate celelalte pe care nu le-am menționat, sunt eficiente în împlinirea acestui plan.

Aceste metode au totuși un numitor comun. Pentru fiecare dintre ele este nevoie de bani. Unele mai mult, altele mai puțin, totuși fiecare dintre ele presupune o cheltuială. Asta nu înseamnă că sunt metode rele ci doar că au o limită iar această limită este dată de bugetul pe care îl ai.

Să spunem că o biserică are alocat în buget 1000 de dolari pentru a face evanghelizare la televizor. Să presupunem că există un canal tv la care ora de emisie costă 500 de dolari. Asta înseamnă că această biserică are doar două ore pentru a face evanghelizare la tv. Ne bucurăm pentru fiecare persoană care urmărește programul respectiv. Însă ce putem face pentru cei care nu văd acest program? Primul lucru la care s-ar putea gândi conducerea acestei biserici este: „Dacă am fi avut mai mulți bani, am fi putut face mai multe lucruri!” Astfel din motive financiare, ei se pot simți limitați în acțiunile lor de a ajunge cu evanghelia la oameni.

Mai sunt și alte aspecte legate de acest subiect. Realizarea unui program de televiziune implică în mod direct doar câțiva oameni. Pastorul, sau un alt vorbitor, poate un cântăreț sau o formație de muzică, câțiva operatori tv, scenaristi, etc.

Dar ceilalți membri din biserică? Este ușor să spunem că fiecare creștin poate fi implicat în evanghelizarea tv, susținând financiar această acțiune. Dacă nu suntem atenți, putem comunica celorlalți creștini (uneori inconștient, chiar fără a verbaliza) că **cel mai important** lucru pe care îl pot face pentru evanghelizarea lumii este să dea bani pentru acțiunile de evanghelizare.

Donațiile financiare sunt vitale pentru activitățile bisericii. Eu fac acest lucru (donez bani bisericii) și cred că acesta este voia lui Dumnezeu pentru fiecare creștin. Dar oare este aceasta singurul plan pe care îl are Dumnezeu pentru evanghelizarea lumii?

Iar dacă ne gândim la oamenii care trăiesc în țările din lumea a treia (adică 2/3 din populația lumii), la ei cum va ajunge evanghelia? Din salariile lor ridicol de mici, probabil că își permit cu greu să dea câte un ban din când în când pentru acțiunile de evanghelizare. Vor avea ei sentimentul că ajută la împlinirea planului lui Dumnezeu? Probabil că nu.

Cunosc creștini din Statele Unite care donează cu regularitate bani pentru evanghelizare și totuși ei nu au sentimentul că au o contribuție semnificativă în „echipa lui Dumnezeu”.

Toate aceste lucruri ne dau sentimentul că trebuie să existe ceva mai mult, ceva esențial, dar căruia nu i s-a acordat importanța cuvenită. M-am luptat foarte mulți ani cu acest sentiment „că trebuie să existe ceva mai mult”. Astfel am ajuns în acest punct în care am scris această carte care cred că vă va încuraja și vă va fi de folos în căutarea locului pe care îl aveți în planul lui Dumnezeu.

Povestea vieții mele

Aceasta este pe scurt istoria mea. L-am primit pe Isus în inima mea pe când aveam patru ani. Am crescut într-un mediu creștin și din totdeauna am știut că îl voi sluji pe Dumnezeu într-un fel sau altul. În 1976 am absolvit un colegiu biblic și eram dornic să-L slujesc pe Isus.

Cam în aceeași perioadă urma să vină pe lume și primul nostru copil. Deoarece nu am avut alte opțiuni, ne-am mutat în Minnesota, statul nostru de baștină. Am început să lucrez din nou în afacerea cu restaurante la care lucrasem și înainte de a merge la colegiul biblic. De multe ori am lucrat ore suplimentare la serviciu și în același timp am făcut voluntariat la biserica mea ori de câte ori am avut ocazia. Mi-a plăcut foarte mult ceea ce am făcut la biserică. Din această cauză, am devenit din ce în ce mai frustrat de-a lungul timpului datorită faptului că trebuia să petrec atât de mult timp într-o slujbă „laică”.

Eu vroiam să-L slujesc pe Dumnezeu cu toată puterea mea, dar aveam impresia că nu făceam altceva decât să muncesc din greu pentru a avea bani să plătesc facturile. Făceam multe lucruri la biserică dar aveam impresia că ce era mai bun din mine dădeam la serviciu iar Dumnezeu primea doar rămășițele. Deși acest lucru mă deranja foarte tare, nu știam ce să fac pentru a schimba situația. Atât creștinii cât și necreștinii cu care am lucrat păreau că erau motivați doar de dorința de a câștiga cât mai mulți bani. Frustrarea mea creștea din ce în ce mai mult pe măsură ce timpul trecea, iar eu îi repetam mereu și mereu lui Dumnezeu: „Trebuie să fie ceva mai mult în viață decât doar acest lucru, Doamne!”

Când am ajuns într-un punct extrem de jos în viața mea (cât de departe trebuie să mă uit pentru a vedea fundul?), am strigat cu disperare către Dumnezeu pentru a primi răspunsuri. Douăzecișicinci de ani mai târziu, încă mai învăț valoarea învățăturilor din răspunsurile pe care Domnul mi le-a dat.

DAR DESPRE PLANUL DE EVANGHELIZARE AL MÂNTUITORULUI?

Vom ajunge și la acest lucru mai târziu, dar mai întâi trebuie să punem o fundație solidă formată din înțelegerea corectă a lucrurilor privitoare la locul nostru de muncă. Am putea să ne grăbim și să începem să construim fără a avea o fundație solidă, dar vor apărea crăpături în fundația pusă de noi și construcția nu va fi rezistentă. Așa că vom folosi un capitol întreg pentru a pune o fundație solidă formată din adevărurile lui Dumnezeu iar apoi planul de evanghelizare al Mântuitorului va fi foarte clar pentru fiecare din noi.

Cap 2 – Punerea unei fundații solide

Haideți să ne uităm la versetul Romani 8:6. Aici apostolul Pavel face o comparație între umblarea după lucrurile firii și umblarea după lucrurile duhului. Iată ce spune:

„Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace.”

Haideți să definim ce înseamnă a umbla după lucrurile firii (a fi carnal). Acest lucru nu înseamnă a fi rău în sensul în care cineva care comite o crimă teribilă este o persoană rea. A fi carnal înseamnă a fi uman, a te comporta firesc. Putem spune că înseamnă a fi FĂRĂ considerație pentru Dumnezeu.

Versetul acesta spune că a umbla după lucrurile firii pământești (a fi carnal) înseamnă moarte. Moartea aici nu înseamnă că inima ta va înceta să bată și te vor îngropa la doi metri sub pământ. Aici moarte înseamnă a fi separați de Dumnezeu, ca și cum tu ai sta pe o parte și Dumnezeu pe cealaltă parte a unei prăpăstii adânci.

Pentru a face comparație cu alte versete, haideți să ne uităm acum la un alt verset familiar, Romani 6:23, care spune:

„Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru.”

Plata păcatului este moartea, care aici înseamnă același lucru „separare de Dumnezeu”. Orice fel de păcat la care vă puteți gândi, de la adulter la mândrie, produce același lucru: separare de Dumnezeu.

Mai este un lucru care ne desparte de Dumnezeu: umblarea după lucrurile firii. Acest lucru care nu înseamnă a face ceva extraordinar de rău, ci doar ceva firesc, ne va separa de Dumnezeu ÎN ACELAȘI FEL în care ar face-o și un păcat teribil.

Acum haideți să facem legătura între acest lucru și experiența noastră de la locul de muncă. Dacă veți întreba aproape orice persoană de pe glob, pentru ce merge la muncă, vă va răspunde că face acest lucru pentru a câștiga cât mai mulți bani posibil. Puneți aceeași întrebare creștinilor, și veți primi aceleași răspunsuri.

La fel ca în proverbul american: „Am datorii, am datorii, am datorii, așa că trebuie să mă duc la muncă” (I owe, I owe, I owe, so off to work I go!). Dacă luăm în considerare și faptul că un american de nivel mediu cheltuiește aproximativ 115% din ceea ce câștigă, observăm nevoia de a lucra pentru a plăti facturile este foarte mare.

Putem trage următoarea concluzie după studierea acestor două versete din Romani. Dacă MOTIVAȚIA PRINCIPALĂ pentru a merge la muncă este aceea de a câștiga cât mai mulți bani, atunci în cea mai mare parte a zilei vom experimenta moarte (separare de Dumnezeu)!

Bineînțeles că atunci când mergem la muncă vom câștiga bani. Aceasta este o binecuvântare de la Dumnezeu și de la oameni pentru o slujbă bine făcută. De multe ori oamenii primesc salariu chiar dacă nu și-au făcut treaba cum trebuie, până în momentul în care compania va trebui să facă disponibilizări.

Este adevărat că noi câștigăm bani când mergem la muncă, dar acesta nu trebuie să fie motivul principal pentru care muncim. Munca pe care o prestăm este o problemă care ține de inima noastră așa cum fiecare aspect al creștinismului se reduce la o problemă a inimii.

Coloseni 3:23 spune:

„Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni.”

Contextul acestui verset face referire la slujba pe care o avem. 1 Corinteni 10:31 spune:

„Deci fie că mâncați, fie că beți, fie că faceți altceva, să faceți totul pentru slava lui Dumnezeu.”

Munciți, dar nu doar pentru a câștiga bani, ci pentru gloria lui Dumnezeu, pentru a-L onora pe El.

Sunt creștini care merg la biserică Duminică, citesc Biblia și se roagă cu credință în fiecare zi. Totuși dacă atunci când merg la muncă motivația lor principală este aceea de a câștiga bani pentru a-și plăti facturile, atunci ei vor experimenta separe de Dumnezeu în CEA MAI MARE PARTE A ZILEI, pentru că de obicei oamenii petrec mai multe ore muncind decât făcând orice altceva.

Apoi, pentru a complica și mai mult lucrurile, probabil că ați auzit vreodată mărturia unui om care și-a devotat cu adevărat viața lui Cristos. În cartea „Uns pentru afaceri”, Ed Silvano, care tocmai a devenit creștin, povestește următoarea întâmplare:

„Așteptam această tabără de tineri cu atâta nerăbdare, ca și cum un prizonier își așteaptă eliberarea. Avea să fie prima ocazie, după convertirea mea, în care aveam să petrec o săptămână cu Dumnezeu fără întreruperi, primind învățatură de la profesori experimentați. Așteptările mele nu puteau fi mai mari de atât.

În timpul sesiunii de deschidere, am ascultat mărturia unei femei care avusese un succes foarte mare în cariera ei seculară. Ea ne-a povestit că după ce a devenit creștină și-a ars toate diplomele care le obținuse la facultate și și-a aruncat toate cărțile. În mijlocul privirilor aprobatoare și a corului de aminuri, ea a accentuat importanța faptului ca creștinii să nu locuiască în Egipt atunci când au opțiunea de a umbla cu Dumnezeu prin deșert. Ne-a dat exemple după exemple de credincioși care au rămas prinși în mlaștina murdară a lumii după ce au fost momiți să urmeze mai degrabă cariere seculare decât să se implice într-o lucrare spirituală. Mulți dintre acești creștini au ajuns extrem de bogați dar au părăsit umblarea lor cu Dumnezeu. Mesajul ei, imposibil de confundat, era: „fii sărac și sfânt, decât bogat și lumesc”.

Am fost atât de impresionat de provocarea ei, încât când m-am întors acasă, i-am spus tatălui meu că vreau să nu-mi continui studiile și să mă implic într-o lucrare spirituală. I-am explicat că Isus se va întoarce în curând, că lumea aceasta va arde și că fiecare zi care a mai rămas este importantă.

Tatăl meu nu era credincios încă, dar era foarte înțelept și avea succes în ceea ce făcea. Mi-a pus mâna pe umăr și mi-a spus: „Fiule, eu nu știu prea multe despre Biblie sau despre Isus Hristos și cu atât mai puțin despre întoarcerea Sa despre care tu ești atât de sigur. Dar știu un lucru: învățatul și munca din plin nu a făcut rău niciodată cuiva. Ai o minte strălucită și rezultate bune la învățatură până acum. Așa că mergi înainte ca și până acum și nu mai veni niciodată cu ideea asta stupidă, căci altfel o să-ți rup oasele.”

Am fost stupefiat de brutalitatea răspunsului său. Apoi într-o atitudine de autoapărare am început să bâlbâi cu pasiune despre riscurile pe care le aduce succesul lumesc și despre faptul că nu cred că Dumnezeu are încredere în mine că voi rămâne smerit odată ce o să am succes. El s-a uitat țintă la mine și a spus: „Fiule, singurii oameni care pot să se smerească, sunt cei care au succes. Cei care au eșuat au fost deja smeriți de eșecul lor. Așa că mergi înainte, ai succes în ceea ce faci și apoi smerește-te dând totul înapoi lui Dumnezeu. Fii atent la ceea ce ți-am spus și fă așa pentru că altfel ceea ce ți-am spus acum câteva momente despre ce o să se întâmple cu oasele tale o să treacă de la starea de probabilitate la starea de certitudine.”

Când mă uit în urmă realizez că sfatul atât de direct pe care mi l-a dat tatăl meu a fost cea mai bună consiliere pentru alegerea carierei pe care am primit-o vreodată și pe deasupra a fost și biblică chiar dacă el nu a știut acest lucru și nici nu a pus folosit o terminologie creștină pentru a o exprima.”

Dacă mergi la muncă cu o motivație greșită sau dacă nu ai un loc de muncă tot datorită unei motivații greșite atunci vei ajunge un om frustrat și deziluzionat. Eu știu foarte bine acest lucru. Am fost un astfel de om.

Sunt unii oameni care spun: „Da, munca are un scop spiritual, iar valoarea slujbelor noastre este dată de numărul de oportunități pe care îl avem de a împărtăși credința noastră cu alții. Cu alte cuvinte slujbele noastre au valoare doar dacă vom deschide gura și vom împărtăși Evanghelia lui Isus cu alți oameni.”

Eu nu vreau în nici un fel să diminuez valoarea acestui lucru. Dar totuși, cu riscul de a părea nespirtual, vreau să precizez un lucru: Dacă măsurăm valoarea muncii noastre DOAR prin numărul de oportunități de a prezenta evanghelia, atunci noi limităm semnificația pe care o are munca. De exemplu, să presupunem că Simona lucrează într-un birou cu alți șase angajați. Dacă motivul principal pentru a munci al Simonei este să-și verbalizeze credința către colegii ei, atunci există toate probabilitățile ca ea să grăbească lucrurile într-un fel sau în altul și să-i facă pe colegii ei să se simtă că le-a dat cu Evanghelia în cap. Este ca atunci când o căprioara sare în drum și este orbită de farurile mașinii. Lumina farurilor o face să rămână nemișcată în ciuda pericolului iminent în care se află. Prea multă lumină dintr-o dată, poate fi pur și simplu mult prea mult!

Apoi, pe măsură ce Simona forța nota din ce în ce mai mult, probabil că ceilalți au fost din ce în ce mai puțin receptivi la ceea ce vroia ea să le comunice și au ajuns să aibă o părere destul de negativă despre creștinism. Astfel în realitate ea a ajuns să fie destul de îndepărtată de colegii ei.

Pentru a complica și mai mult lucrurile, dacă pentru Simona valoarea spirituală a muncii consta doar în evanghelizarea colegilor ei, iar ea făcuse deja lucrul acesta, atunci restul timpului pe care îl va petrece în acel birou o va lăsa cu un sentiment profund de neîmplinire.

Bineînțeles că ea poate să împărtășească evanghelia și cu clienții sau alți parteneri de afaceri care vin în biroul ei, dar dacă ea spune lucrurile prea direct, nu va trece prea mult timp până când unul dintre clienți se va simți ofensat. În curând șeful ei va afla ceea ce se întâmplă. Probabil el era deja conștient despre ceea ce se întâmpla între Simona și colegii ei, iar clientul ofensat îi va confirma ceea ce știa deja.

Pentru Simona lucrurile pot evolua în două direcții. Să continue să-și împărtășească credința și să fie concediată sau să nu mai vestească evanghelia și atunci să piardă valoarea spirituală a muncii ei. Probabil că Simona va realiza că are facturi de plătit și că CV-ul ei nu ar arăta prea bine dacă ar fi concediată. Așa că fără tragere de inima, ea va fi de acord să nu mai împărtășească evanghelia.

În restul timpului în care ea va munci în acel birou, fie că este vorba despre luni, ani sau zeci de ani, Simona va experimenta o goliciune interioară cu privire la valoarea vieții ei. În plus, mai mult ca sigur că ea se va gândi că este „persecutată pe motive religioase”.

Se poate că nu toate situațiile se vor termina atât de negativ pe cât s-a terminat situația pe care am descris-o. Totuși, pentru a avea o perspectivă sănătoasă asupra muncii, este nevoie de a găsi în ea o valoare mai mare decât valoarea dată doar de oportunitățile de a verbaliza credința.

ATUNCI PENTRU CE SĂ MUNCIM?

Poate gândești în felul următor: „Ok Nate, dacă scopul principal pentru care mergem la muncă nu este acela de a câștiga bani, nici acela de a avea oportunități de a vesti evanghelia, atunci care trebuie să fie scopul pentru care noi muncim?” Mă bucur că puneți această întrebare.

Scopul principal pentru care noi trebuie să muncim este acela de a-L glorifica (sau am mai putea spune a onora) pe Dumnezeu și de a fi administratori buni a lucrurilor pe care El ni le-a încredințat spre administrare! Este foarte simplu. Nu vom putea întotdeauna să verbalizăm credința noastră în timp ce suntem la serviciu dar întotdeauna putem avea în inima noastră o atitudine de onorare a lui Dumnezeu în tot ceea ce facem la locul de muncă.

Munca nu este un blestem. Cu toate acestea foarte mulți oameni trăiesc ca și cum munca ar fi un blestem. Adevărul este că munca a existat încă **înainte** ca omul să cadă în păcat în grădina Edenului. Evident, că munca a existat și după căderea omului în păcat și, ceea ce foarte mulți oameni nu realizează, munca va exista pentru **totdeauna!** În cartea Apocalipsa se vorbește despre slujba pe care noi o vom avea în eternitate, aceea de a conduce și împărăți împreună cu Isus Cristos pentru veșnicii.

Să revenim puțin la versetele 1Corinteni 10:31 și Coloseni 3:23. Este un adevăr atât de simplu și totuși atât de profund. Este un principiu care poate schimba viața oricui care are o slujbă așa numită „seculară”. Acest adevăr spune că pentru un creștin nu există slujbă „seculară” pentru că orice slujbă legală, morală sau etică poate fi făcută pentru gloria lui Dumnezeu și acest lucru o face spirituală.

După aceea, din faptul că muncim cu scopul de a-L onora pe Dumnezeu, vor apărea oportunitățile de a împărtăși credința cu colegii de la servicii pe măsură ce ei vor vedea bucuria, pacea și mulțumirea care este în viața ta în atât în zilele grele cât și în zilele bune, și probabil cel mai important, în rutina zilnică de la locul de muncă.

Orașele și comunitățile noastre ar fi transformate dacă fiecare credincios ar merge la muncă fiind convins pe deplin că se poate închina lui Dumnezeu prin munca pe care o face și că fiecare acțiune constructivă este o formă prin care manifestă grija pentru creația lui Dumnezeu. Dar și mai important este faptul că noi vom fi transformați. Dacă de fiecare dată când o femeie de serviciu spală pe jos, un comerciant face o tranzacție sau un broker încheie o afacere, ei fac acest lucru ca pe o formă de închinare la Dumnezeu, atunci împărăția lui Dumnezeu va fi vizibilă peste tot orașul.

Nu va trece prea mult timp și oamenii vor începe să pună întrebări. Atunci puteți face cum ni se spune în versetul 1Petru 3:15.

„Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă.”

Înainte de a închide acest capitol, iată trei definiții foarte importante cu privire la importanța muncii.

Prima este definiția muncii. Munca reprezintă invazia **zilnică** a influenței creștine în lume. Această definiție a fost dată de vestitul misionar Oswald Chambers. Eu cred că este o definiție extraordinară. Nu am auzit o altă definiție a muncii care să fie atât de bună. În mod special îmi place cuvântul „invazie”. În fiecare luni dimineața lumea este invadată de influența creștină **DACĂ** înțelegem importanța muncii.

A doua definiție este definiția angajatului. Angajatul creștin, în orice loc de muncă ar fi (nu contează ce slujbă are), este un angajat permanent (full time) al lui Isus Cristos. Probabil cunoașteți jargonul creștin despre lucrări spirituale „full-time” și „part-time”. Noi trebuie să acceptăm faptul că indiferent ce slujbă avem, Dumnezeu ne vede ca fiind angajații lui „full-time”. (Vom discuta mai pe larg acest subiect într-unul dintre capitolele următoare).

A treia definiție este definiția locului de muncă. Nu contează funcția sau titulatura menționată pe ușa biroului tău, pentru că Dumnezeu vede la fiecare loc de muncă o comunitate de oameni care au nevoie de Isus.

Așa că dacă vom pune cele trei definiții cap la cap vom obține următoarea afirmație: **un creștin care merge la muncă reprezintă „invazia influenței creștine într-o comunitate de oameni care au nevoie de Isus, făcută de de un slujitor full time al lui Isus Cristos.”**

Creștinii vor face pași uriași în înțelegerea Planului de Evanghelizare al lui Dumnezeu în momentul în care vor începe să defînească munca în acest fel.

Societatea și cultura noastră creștină au separat viața în două categorii distincte: spirituală și lumească. Toate lucrurile care au legătură cu biserica sunt considerate în general spirituale, iar celelalte aspecte ale vieții sunt considerate lumești. Mersul la biserică, citirea Bibliei, rugăciunea, evanghelizarea de la ușă la ușă, și alte lucruri ca acestea sunt considerate spirituale. Spălarea vaselor, spălarea rufelor, repararea mașinii, mersul la muncă și alte lucruri ca acestea sunt considerate lumești.

Biblia nu ne învață acest lucru, și nici în cultura evreiască nu este prezentă această separare. Pentru gândirea evreiască, așa cum o vedem noi în Vechiul Testament, **TOATE** aspectele vieții erau considerate spirituale. Timpul petrecut la sinagogă, timpul petrecut cu familia și timpul petrecut la serviciu erau toate considerate ca fiind slujbe în onoarea Domnului. Dacă acest lucru nu ar fi adevărat, atunci am avea probleme mari cu câteva versete din Scriptură.

În cultura creștină sunt câțiva termeni pe care foarte multă lume îi folosește. Unul dintre ei este „a fi full-time în o slujbă spirituală”. În mod obișnuit aceasta se referă la o persoană care lucrează full-time ca pastor, misionar sau altă slujbă de 40 de ore pe săptămână în cadrul bisericii. Sunt de acord că aceste persoane sunt full-time într-un slujbă spirituală.

Totuși, dacă **numai** aceste persoane sunt full-time într-o slujbă spirituală, atunci putem trage concluzia că toți ceilalți creștini (ceea ce înseamnă aproape 98%) au doar part-time o slujbă spirituală. Deci avem aceste clase de creștini (mă gândesc la ele ca la un sistem de caste): cei care au o slujbă spirituală full-time și cei care sunt doar part-time.

Problema este următoarea: **Noul Testament NU folosește acești termeni.** Acesta este un lucru șocant. În primul secol, când a fost scris Noul Testament, în gândirea oamenilor era ideea că **fiecare** credincios era full-time în slujba lui Isus. Deși fiecare credincios era full-time într-o slujbă spirituală, nu toți credincioșii erau full-time într-o slujbă spirituală în biserică. Ei se considerau full-time într-o slujbă spirituală indiferent de ocupația pe care o aveau. Tâmplari, fermieri sau orice altă chemare ar fi primit pentru viața lor, ei o considerau o slujbă spirituală. „Creștinii de rând” aveau aceeași motivație zilnică ca și creștinii care slujeau ca lideri în biserică. Onorează-L pe Isus prin ceea ce faci, și lasă lumina ta să strălucească peste toți aceia cu care vii în contact.

Să ne gândim la următoarea ilustrație: În general cluburile sportive au „echipa A” sau prima echipă și „echipa B” sau echipa secundă. Haideți să analizăm diferențele între cele două echipe. De obicei echipa A joacă în zilele de maximă audiență, sâmbăta sau duminica. Echipa B joacă cel mai adesea în timpul săptămânii când audiența e mai scăzută. Prima echipă are cei mai mulți și cei mai înfocați suporteri pe când echipa a doua s-ar putea să nu aibă suporteri de loc.

Cei mai mulți spectatori vor veni să vadă meciurile echipei A. Spectatorii care vin la meciurile echipei B sunt de obicei rudele și prietenii jucătorilor.

În concluzie, în special dacă locuiești într-o comunitate mică, meciurile echipei A sunt un mare eveniment pe când meciurile echipei B nici măcar nu sunt considerate un eveniment.

Întrebare: Îi consideră comunitatea creștină pe cei care sunt implicați full-time într-o lucrare creștină ca făcând parte din echipa A, în timp ce toți ceilalți care au slujbe așa zis „seculare” fac parte din echipa B? Eu cred că DA. Exact așa m-am simțit eu în perioada în care am avut o slujbă „seculară”. Când mergeam la biserică duminica simțeam că fac parte din echipei A, iar în restul timpului de luni până vineri simțeam că fac parte din echipa B.

Să presupunem că Ioan, membru într-o biserică locală, dorește din toată inima să facă lucrarea lui Dumnezeu, într-o măsură mult mai mare decât majoritatea oamenilor o fac. Dar cât de des este încurajat Ioan să meargă la un seminar teologic pentru a fi instruit să devină pastor, misionar sau „măcar” pastor pentru tineri? Ce s-ar întâmpla în lumea bancară, lumea educației, lumea finanțelor etc. dacă toți Ioanii din lume ar ajunge lucrători full-time în biserică? Nu ar fi posibil ca Dumnezeu să vrea ca unii din acești Ioani din trupul lui Cristos, fie ca au urmat un seminar teologic sau nu, să intre pe piața muncii?

Voi fi atât de îndrăzneț încât să afirm că din perspectiva lui Dumnezeu **fiecare creștin face parte din echipa A a cerului!** În împărăția lui Dumnezeu nu există membri neimportanti sau de clasă inferioară! Cu toate acestea sunt foarte mulți creștini care stau în biserică duminică după duminică și totuși se simt în acest fel?

Este posibil ca cei din conducerea bisericii, să fi încurajat, poate fără a realiza că fac acest lucru prin clișeele de vorbire și prin atitudine, împărțirea creștinilor în două clase una superioară și alta inferioară? Vă rog să nu vă supărați pe mine. Dar nu-i așa că de multe ori am auzit o mărturie ca aceasta: “Am avut un serviciu obișnuit, “secular” dar la un moment dat Dumnezeu s-a uitat la viața mea și m-a chemat la o lucrare spirituală; iar acum sunt lucrător creștin full-time.” Da, Dumnezeu cheamă o parte din oameni Săi în lucrări spirituale dar numai în procent foarte mic, probabil de 5%. Asta nu înseamnă că restul de 95% nu au o chemare din partea Lui. Ci pur și simplu aceasta înseamnă că sunt chemați la **altceva.**

AMVOANE ȘI CONGREGAȚII

„Putem să ne așteptăm că Dumnezeu își va manifesta prezența la orice loc de muncă. De aceea trebuie ca sala consiliului de conducere să fie pentru cei care ajung acolo la fel cum este amvonul pentru pastori, iar oamenii din sfera lor de influență la fel ca enoriașii din congregația pastorului.”

(Ed Silviso, Anointed for Business)

Bine Nate, dacă tu spui că fiecare credincios este chemat să facă parte din echipa A a lui Dumnezeu ca și lucrător creștin full-time, atunci care mai este locul pastorilor și a celorlalți lideri din biserică? Nu este chemarea noastră mai bună decât chemarea celorlalți? Eu aș spune că chemarea noastră ca pastori, etc. nu este mai bună decât a celorlalți, ci numai diferită.

CINE ANTRENEAZĂ ECHIPA?

Iată o altă ilustrație, din sport de data aceasta: (Scuze, pentru cei care nu sunteți fani ai sportului.) Fiecare echipă are un antrenor. **Pastorii sunt ca și antrenorii.** Antrenorii sunt responsabili de echipele lor! Antrenorii stabilesc strategia, antrenează jucătorii și folosesc fiecare jucător în funcție de abilitățile lui.

Pastorii sunt conducătorii „turmei” lor. Ei își conduc congregațiile făcând strategii, instruind oamenii și folosindu-se de darurile și abilitățile fiecărei persoane în locul cel mai potrivit. Vai de sportivul care se răzvrățește împotriva autorității antrenorului său. În același fel cred că Dumnezeu spune: „Vai de creștinul care se opune conducerii exercitate de pastorul său.” Versetul 1 Timotei 5:17 spune că „cei care se ostensesc cu propăvăduirea și învățătura sunt vrednici de îndoită cinste.”

Totuși, noi ca și pastori și lideri de biserică, trebuie să fim foarte atenți și să nu promovăm ideea că în vreun fel sau altul suntem mai buni decât alții. Noi avem doar o altă chemare, aceea de a fi antrenorii echipei noastre.

Acum după ce am lămurit acest lucru să trecem la ceva mai interesant! Cine joacă în timpul meciului, antrenorul sau jucătorii? Fără îndoială că jucătorii! În cadrul bisericii cine va juca în meciul pe care îl reprezintă viața? Cine va trebui să-și arate credința creștină acolo unde contează cel mai mult adică la locul de muncă? Cei care au un loc de muncă printre necreștini. Când mergeam la muncă, în fiecare luni dimineața eram înconjurat de oameni care aveau nevoie de o relație personală cu Isus. Acum, de când sunt pastor, luni dimineața când merg la biroul meu, nu mai sunt înconjurat de oameni cu această nevoie. Dar membri bisericii mele au locuri de muncă printre acești oameni cu nevoi.

Pastorii trebuie să antreneze, jucătorii trebuie să joace meciul. În sport, dacă antrenorul intră prea mult pe teren în timpul meciului, echipa respectivă poate fi chiar penalizată! Antrenorii antrenează. Sportivii joacă meciul. Pastorii conduc și antrenează oamenii din biserică lor, iar acestia se duc în lume și joacă meciul vieții ca și membri ai echipei A a lui Dumnezeu. Acolo unde Isus își trimite oamenii! Următoarea povestire din cartea lui Ed Silviso, „Anointed for business” ilustrează impactul pe care un creștin îl poate avea asupra lumii:

„Deși acest director de departament era creștin încă din copilărie, avea totuși un anumit scepticism în legătură cu puterea supranaturală a împărăției lui Dumnezeu. Aceste îndoieli au persistat până a avut o întâlnire extraordinară cu Dumnezeu care i-a schimbat toate aspectele vieții inclusiv cariera în afaceri.

El a trecut imediat la acțiune din momentul în care a înțeles că trebuie să fie un păstor pentru angajații din departamentul său. A doua zi a mers la serviciu înaintea tuturor și a început să binecuvânteze fiecare loc de muncă din departamentul său. A făcut lucru acesta în fiecare zi și destul de curând s-a petrecut o îmbunătățire substanțială a climatului spiritual. Acest lucru a devenit evident atunci când nivelul de îmbolnăviri și de conflicte din departamentul său a scăzut extrem de mult față de restul companiei. Apoi directorul general l-a întrebat dacă are o explicație pentru acest lucru. El a

răspuns „Dumnezeu a făcut asta!” și apoi i-a explicat cum a pus o „manta de protecție” din rugăciune peste departamentul său. În acel moment a câștigat o mare favoare în ochii șefului său.

Când s-a luat decizia de a construi un nou cartier general pentru firmă, acest director creștin a fost numit șeful proiectului. Din momentul în care au început săpăturile pentru fundație până în momentul în care totul a fost gata, el a acoperit fiecare lucru în rugăciune. Cei din departamentul care trebuia să țină evidența accidentelor de muncă au rămas perplexi de lipsa acestora. Au verificat din nou rapoartele ca să vadă dacă nu cumva cineva le-a modificat sau au fost accidente neraportate. Au văzut că totul era în regulă, dar totuși nu puteau înțelege de ce nivelul de accidente era atât de redus față de cât era așteptat. „Dumnezeu a făcut asta!” le-a spus acest director creștin și apoi le-a explicat aceleași lucruri care le-a spus și șefului său.

Deoarece a fost șef peste tot proiectul de construcție, l-a inaugurarea clădirii a fost rugat să țină un discurs. El a folosit această oportunitate pentru a da toată slava lui Dumnezeu și pentru a-i binecuvânta pe cei din audiență.

Dar aceste două lucruri erau deabia începutul. Conducerea companiei, inclusiv directorul nostru creștin, lucrau la un proiect de protecție a mediului în momentul în care compania a intrat în licitația pentru câștigarea unui mare contract de comunicații internaționale. Se apropia momentul când trebuia luată decizia privind câștigătorul licitației, iar cei din companie se temeau că va câștiga altcineva. Directorul general, care nu era creștin, s-a apropiat de directorul nostru creștin și l-a întrebat: „Ai vrea să-L întrebi pe Dumnezeu tău ce ar trebui noi să facem pentru a câștiga această licitație?” Creștinul a făcut acest lucru, a așteptat ca Dumnezeu să-i răspundă, apoi s-a dus la șeful său și i-a spus: „Nu sunt foarte sigur că aceasta este de la Dumnezeu, dar dacă aș fi în locul dv. aș face următorul lucru...”

Și i-a sugerat să pună accentul pe protecția mediului. Directorul general i-a ascultat sfatul și a mers la întâlnire unde a prezentat informațiile despre protecția mediului deși acestea nu aveau nici o legătură cu proiectul din licitație. Au urmat apoi două săptămâni de tăcere absolută din partea celor care evaluau proiectele. A fost un timp de încercare a credinței pentru directorul nostru. Era bine ce a făcut? A auzit el glasul Domnului? Apoi răspunsul a venit. Câștigaseră licitația tocmai din cauză că fuseseră singurii participanți care aveau și un plan de protecție a mediului. Mai târziu au vândut această afacere și au avut un profit de aproximativ 1 miliard de dolari. Nu mai trebuie să menționăm că directorul nostru creștin a crescut enorm în ochii șefilor săi.

Acum un an de zile, acest director a ținut o prelegere la un forum internațional pe tema soluțiilor privind criza energetică în fața a mai mult de 100 de profesioniști în domeniu. Spre sfârșitul prelegerii, citând din cartea Geneza, a vorbit despre faptul că oamenii trebuie să fie administratori responsabili ai lumii pe care a creat-o Dumnezeu. Introducerea acestor principii creștine în acest context nu era acceptabil. În mod previzibil s-au stârnit multe reacții, unele dintre ele de-a dreptul ostile. Mai târziu când delegații s-au adunat la bar, s-a discutat și mai mult pe acest subiect. Discuțiile au fost așa de intense încât au căzut de acord că trebuie să stabilească o altă întâlnire cât de curând pentru a aprofunda subiectul!”

Grupul s-a întors în sală unde acest director creștin a continuat să vorbească despre Dumnezeu cel care a creat toate lucrurile, despre faptul că noi suntem ai aceste planete create de Dumnezeu și despre Isus și Mântuirea care vine prin El. Inevitabil prelegerea s-a încheiat cu rugăciune pentru întreaga audiență. Pe măsură ce se ruga și îi binecuvânta pe cei care au dorit acest lucru, tot mai mulți delegați au venit în față așa încât a ajuns să se roage pentru toți cei prezenți. Nu a fost o întâlnire de trezire spirituală ci o întâlnire la care mai mult de o sută de oficiali de rang înalt din domeniu energiei din mai multe națiuni s-au convertit. În Biblie găsim un precedent al acestui lucru în evanghelia după Luca 16:16:

„Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se propovăduiește și fiecare ca să intre în ea dă năvală.”

Am încercat să-l sun pe acest om de afaceri creștin în timp ce lucram la această secțiune a cărții. Nu am putut vorbi cu el pentru că era la un banchet, așa că i-am adresat întrebarea pe care vroiam să i-o pun printr-un prieten comun. Oricum tema banchetului era extraordinar de interesantă. Oficialii de rang

înalt din companie celebrau dovezile concrete ale împărăției lui Dumnezeu, dovezi evidențiate în raportul contabil al companiei. În 1996 departamentul condus de directorul creștin avea un minus de 13 milioane USD dar în 2001 ajunsese la un plus de 1.3 milioane USD. El a spus că: „nu se putea ajunge aici fără intervenția lui Dumnezeu.”

Acum poate că te gândești: „Asta este o povestire interesantă, dar ce legătură are asta cu mine? Eu nu sunt director într-o companie mare.” Dacă gândești în acest fel înseamnă că nu ai prins ideea. Ce putem spune despre Iosif care a fost prizonier? Sau Neemia care era slujitor? Dar despre Daniel care era un sclav captiv într-o țară păgână? Sau Estera care a participat la un concurs de frumusețe, l-a câștigat și apoi a fost folosită de Dumnezeu pentru a salva poporul evreu de la distrugere?

Fiecare dintre ei a început foarte de jos și fiecare a fost folosit de Dumnezeu pentru a avea un impact mai mare decât orice oficial de rang înalt. Când lucrăm pentru a-l onora pe Dumnezeu, El va folosi slujba pe care o avem, oricare ar fi aceasta, pentru a produce o schimbare în societate.

DUMINICĂ sau LUNI?

Iată o întrebare foarte bună la care să ne gândim: „Când este biserica mai activă: duminica dimineța sau luna dimineța?” Din nefericire cred că majoritatea oamenilor consideră că ziua de duminică reprezintă cel mai important eveniment al creștinismului. Vreau să vă propun o schimbare de paradigmă în gândire.

Cum vi se pare acest lucru? Duminica este în principal perioada de antrenare (îi mulțumim lui Dumnezeu pentru orice persoană care vine la Isus în urma unei chemări de la amvon, deși probabil că mulți dintre cei care îl primesc pe Isus în acest fel, au fost influențați de cineva de la locul lor de muncă); iar apoi luna dimineța, **membri echipei A a lui Dumnezeu merg la muncă cu perspectiva de a-și împlini chemarea de a arăta creștinismul prin felul în care muncesc și trăiesc în fața unei lumi pierdute și fără speranță!**

Apoi după câteva zile în care „au intrat în joc” în lume, se întorc la biserică pentru a fi instruiți și echipați suplimentar pentru a fi gata să se întoarcă din nou în lume.

UN MIRACOL UIMITOR

În Efeseni capitolul 6, Pavel scrie celor pe care am să-i numesc „creștinii de rând”. El le vorbește despre felul în care trebuie să muncească și despre voia lui Dumnezeu pentru viața lor.
Efeseni 6:5-8

„Robilor, ascultați de stăpânii voștri pământești, cu frică și cutremur, în curăție de inimă, ca de Hristos. Slujiți-le nu numai când sunteți sub ochii lor, ca și cum ați vrea să plăceți oamenilor, ci ca niște robi ai lui Hristos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu. Slujiți-le cu bucurie, ca Domnului, iar nu ca oamenilor, căci știți că fiecare, fie rob, fie slobod, va primi răsplată de la Domnul după binele pe care-l va fi făcut.”

Ne este de ajutor să înțelegem că în acea perioadă, aproximativ 75% dintre credincioși erau sclavi ai romanilor. Imaginați-vă că trei credincioși din patru nu aveau posibilitatea de a alege ceea ce vor să facă în fiecare zi.

Aproximativ 50% dintre toți credincioșii erau sclavi de cel mai scăzut nivel. De obicei erau folosiți pentru tăiat lemne și cărat apă. În momentul în care în acea perioadă cineva devenea creștin, pierdea orice oportunitate de a avea o slujbă mai bună. Deoarece am petrecut foarte mult timp în țări din fosta Uniune Sovietică, foarte des am auzit povestiri despre creștini cărora li s-a întâmplat exact același lucru în timpul Cortinei de fier.

Ce speranță aveau creștinii din primul secol? Foarte puțini dintre ei erau norocoși sau binecuvântați, depinde cum vrei să o luați, și primeau slujbe mai bune, dar ce putem spune despre toți ceilalți? Erau osândiți să aibă vieți goale și neîmplinite până ajungeau în cer? Cu siguranță nu!

Pavel le spunea tuturor să-și slujească stăpânii ca și cum l-ar fi slujit pe Isus, pentru că în realitate ei chiar acest lucru se întâmpla. Pavel menționează acest lucru de trei ori în versetele 5, 6 și 7.

OK Nate, înțeleg acest lucru, dar care este acest mare miracol pe care l-ai pomenit. Haideti să folosim o scală de la unu la zece. Unu reprezintă nivelul cel mai de jos, slujba cea mai neînsemnată iar zece reprezintă nivelul cel mai înalt, slujba cea mai importantă.

Sistemul lumesc le comunica în fiecare zi acestor creștini că erau pleava societății, deoarece aveau slujbele cele mai neînsemnate. Așa că o să le atribuim acestor slujbe valoarea unu. Mai jos de atât nu se poate!

Apoi, Pavel fiind inspirat de Duhul Sfânt, le scrie creștinilor despre slujbele lor. În versetele anterioare le scrisese despre căsătorie și despre cum să-și crească copiii. Acum începând cu versetul 5 din capitolul 6 al cărții Efeseni, Pavel abordează subiectul legat de slujbele lor, adică despre acel loc în care oamenii petrec cea mai mare parte a zilei.

Pavel ne spune că noi nu suntem doar „sclavi ai romanilor”. La locurile noastre de muncă noi îl slujim pe Isus cel care este Regele regilor și Domnul domnilor. Așa cum spunea un prieten de-al meu: „a-L sluji pe Isus reprezintă cea mai mare onoare și privilegiu, nu există altceva mai important ce aș putea face.”

Aici este miracolul: Duhul Sfânt, printr-un singur cuvânt inspirat, a luat majoritatea creștinilor de la nivelul cel mai de jos, cu slujbele cele mai neînsemnate, și l-a ridicat la nivelul cel mai înalt. Ei au trecut de la nivelul 1 la nivelul 10. Ei îl slujeau (lucrau pentru) Isus și nimic altceva din viața lor nu le putea da aceeași satisfacție.

Pavel merge mai departe și le spune că pe măsură ce ei îl slujesc pe Isus la locurile lor de muncă, (indiferent ce fel de muncă prestau) **ei îndeplineau voia lui Dumnezeu pentru viața lor.** (Efeseni 6:6)

Atât de mulți creștini „se zbat ca o găină cu capul tăiat” căutând voia lui Dumnezeu pentru viața lor. Am auzit de la mulți misionari și pastori care au călătorit prin toată America și prin toată lumea că subiectul numărul unu pentru care oamenii fac cereri de rugăciune este pentru a afla voia lui Dumnezeu pentru viața lor. Ce ar trebui să facă? Cum ar trebui să-și petreacă timpul? Oamenii caută cu disperare rugăciuni și răspunsuri la rugăciuni.

Unul din răspunsurile mele favorite este „nu e mare șmecherie”. Dragii mei, nu e mare șmecherie. Deci ce putem spune acum despre cum aflăm voia Domnului? Încetați să mai căutați voia Domnului și începeți să faceți voia Domnului. Trăiți în așa fel încât să-l onorați pe Dumnezeu în fiecare zi prin ceea ce faceți! Mergeți la serviciu ca și cum acesta ar fi planul lui Dumnezeu pentru viața voastră, un mod prin care puteți să-L onorați pe El. Când vom înțelege importanța spirituală pe care Dumnezeu o atribuie muncii, atunci vom putea încorpora voia lui Dumnezeu în viața noastră de zi cu zi!

Sunt convins că unii dintre stăpânii romani de sclavi se uitau la creștini, scuturau din cap și își spuneau: ”Cum este posibil ca acești creștini să fie atât de fericiți și de mulțumiți în fiecare zi?” Unii dintre oficialii de rang înalt și dintre oamenii de afaceri se uitau la ei și gândeau: „Am toate lucrurile, iar ei nu au nimic (referitor la statutul social); și totuși ei au atât de mult din pacea și bucuria pe care eu încerc atât de mult să le obțin.”

Acum sunte gata să trecem la capitolul următor și să vorbim despre Planul de Evanghelizare al lui Dumnezeu.

Rezultatele vin atunci când ne înțelegem chemarea

Iată o idee foarte interesantă pentru un studiu biblic. Căutați în Noul Testament, toate cuvintele care conțin ideea de „chemare” sau „a fi chemat”. Cu siguranță că atunci când veți termina studiul veți ajunge la concluzia că oamenii înțelegeau încă de la începutul relației lor cu Isus care era chemarea lor. Mai mult, chemarea nu era ceva insesizabil și care trebuia căutat prin revelații speciale, ci ceva în care oamenii intrau încă de la începutul vieții de creștin.

Există mai multe tipuri de „chemări”. Prima dintre ele o să o numim **chemarea generală**. Această are loc în momentul în care ne dedicăm prima dată viața lui Hristos. Atunci realizăm că indiferent ce loc de muncă avem, chemarea noastră este să-l slujim pe Dumnezeu full time la bancă, la universitate sau la fabrică, oriunde ar fi slujba noastră. Motivația noastră principală este aceea de **a-L onora pe Isus în tot ceea ce facem**, și nu aceea de a câștiga cât mai mulți bani.

În plus față de chemarea generală, unii oameni primesc și o **chemare specifică**. De exemplu aceștia pot lucra într-un hotel restaurant iar Domnul să-i cheme să fie pastori. Acest lucru s-a întâmplat cu mine. Sau cineva poate lucra într-o bancă, iar Domnul să-l cheme să-și continue educația în acest domeniu ca apoi să îl poată sluji pe Isus dintr-o poziție foarte înaltă și de mare influență în lumea financiară.

Oricum, indiferent că avem o chemare generală sau una specifică, motivația inimii noastre trebuie să fie aceea de a-L onora și de a-l sluji pe Isus **full time** în tot ceea ce facem. În 2 Corinteni 5:18 ni se spune că noi am primit slujba împăcării și prin **faptele și cuvintele** care le spunem noi îi aducem pe oameni la Hristos. Acest verset se adresează tuturor credincioșilor fie că au o slujbă în cadrul bisericii fie că lucrează într-o fabrică!

DIFERENȚA

Până nu vom începe să înțelegem importanța spirituală a muncii, sunt convins că foarte mulți creștini bine intenționați experimentează o dificultate în gândirea lor atunci când citesc unele pasaje din Scriptură. Iată la ce mă refer. De exemplu 1 Ioan 2:27 spune:

*Cât despre voi, ungerea pe care ați primit-o de la El, rămâne în voi și nu aveți trebuință să vă învățați cineva; ci, după cum ungerea Lui vă învață despre **toate lucrurile**...*

Ca să nu complicăm lucrurile, haideți să definim ungerea ca fiind abilitățile pe care le primim de la Dumnezeu. Cineva poate citi acest verset și poate gândi: „Da, ungerea lui Dumnezeu mă poate învăța cum să fiu un bun ușier la biserică, cum să mă implic în lucrarea cu tinerii, ce să fac dacă o să merg într-o călătorie misionară, etc.” Iar asta este un lucru bun. Dar, aceeași persoană poate gândi mai departe, „în realitate, eu petrec cel mai mult timp la serviciu, și este evident că ungerea nu prea are legătură cu ceea ce fac eu la servici.”

Așa că pastorul poate predica din toată inima despre ceea ce ne învață ungerea și totuși în mintea oamenilor să apară o distincție între ceea ce cred ei că este important pentru Dumnezeu și ceea ce nu este important.

În alt verset, în 1 Corinteni 3:9 vedem că:

„noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu...”

Acesta este un gând extraordinar, eu lucrez împreună cu Dumnezeu pentru a face toate lucrurile. Totuși dacă privim munca ca fiind ceva carnal, nespirtual și aproape fără importanță pentru Dumnezeu, atunci petrecem cea mai mare parte a zilei fără a fi „împreună lucrători cu Dumnezeu”,

deoarece gândim: „Cum poate Dumnezeu să lucreze împreună cu mine, deoarece eu fac ceva atât de nesemnificativ din punct de vedere spiritual?”

Iată un alt verset care poate ridica probleme. Coloseni 3:4 spune:

*„Când se va arăta Hristos, **viața voastră**, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.”*

Cineva poate să gândească: „Îmi place foarte mult ca Hristos să fie viața mea, să-L iubesc și să-L slujesc în fiecare minut al zilei, dar trebuie să mă duc la servicii ca să câștig bani pentru a-mi plăti facturile, așa că orice resursă de timp și de energie îmi mai rămâne o să le dau lui Dumnezeu.” Deja știți ce se va întâmpla. Dumnezeu va primi foarte puțin din timpul și energia noastră în cel mai bun caz, pentru că de obicei nu va primi nimic după o zi de muncă.

Putem continua la nesfârșit cu versetele din Scriptură. Din nefericire, până când munca nu va deveni un lucru spiritual în viața noastră, diferența dintre viața glorioasă cu Isus pe care o descrie Biblia și realitatea vieții noastre de zi cu zi va fi foarte mare.

L-am auzit cândva pe Kenneth Copeland spunând că adevărurile din Scriptură ar trebuie să aibe primul loc în experiențele noastre zilnice. Și unde avem cele mai multe experiențe zilnice dacă nu la serviciu unde ne petrecem cea mai mare parte a zilei?

Unii oameni spun că Biblia este un manual despre cum să ai relații bune în căsătorie. Alții spun că Biblia este un manual despre cum să-ți crești copiii. Iar alții despre cum să relaționezi cu cei din jur.

Într-adevăr Biblia are toate lucrurile de mai sus și în plus Biblia este un manual și despre cum să facem evanghelizare, ceea ce în mod simplu înseamnă să-ți împărtășești credința cu alții.

O să fac un pas înainte și o să afirm că Biblia este un manual despre cum să muncești și cum să-ți împărtășești credința acolo unde îți petreci cea mai mare parte a timpului – la locul de muncă!

CINEVA SĂ FACĂ LUMINĂ VĂ ROG!

Probabil că cunoașteți destul de bine următoarele versete. Matei 5:14 ne spune:

Voi sunteți lumina lumii. O cetate așezată pe un munte nu poate să rămână ascunsă.

Țineți cont de faptul că acum ne uităm la aceste versete fără a mai separa ceea ce se întâmplă la locul de muncă de restul experiențelor din timpul zilei.

Întrebare: Când suntem în lume, unde ne petrecem cea mai mare parte a timpului? Majoritatea oamenilor ar răspunde „la muncă”. De aceea putem trage concluzia că acest verset ne spune că noi trebuie să fim lumină la locul nostru de muncă.

Acum să mergem la versetul 16:

Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri.

Care este primul loc în care oamenii vor vedea faptele noastre bune? Fără îndoială că este locul de muncă! Nu este biserica pentru că majoritatea oamenilor nemântuiți nu vin la biserică, în schimb noi ne petrecem cea mai mare parte a vieții noastre de zi cu zi lucrând umăr la umăr cu ei. Ce mare oportunitate!

Dați-mi voie să parafralez Matei 5:16 în felul următor:

După ce oamenii ne vor vedea că muncim în felul în care Dumnezeu se așteaptă de la noi să muncim, oamenii vor da slavă Tatălui nostru care este în ceruri.

În acest verset se vorbește despre evanghelizare, despre evanghelizare la locul de muncă.

Un profesor creștin de la Universitatea de Stat din Moscova împreună cu câțiva colegi s-au hotărât să redecoreze câteva dintre birouri și săli de curs, care erau decorate în culorile fostei Uniuni Sovietice.

Într-una din zile, profesorul creștin pune tapet pe pereți împreună cu un ateu. Creștinul nu se gândea că face ceva special, ci doar muncea cu dăruire, avea o atitudine pozitivă și era o persoană plăcută pentru cei din jur.

A doua zi, ateu s-a întâlnit cu soția profesorului creștin și a întrebat-o: „Soțul tău este preot?”. Ea a înțeles că întrebarea reală din mintea ateuului era aceea dacă soțul ei este creștin, așa că i-a răspuns: „Da, într-adevăr este.”

Apoi ateu a continuat: „Ieri l-am observat pe soțul tău în timp ce pune tapet iar astăzi sunt gata să cred în Dumnezeu.” Acesta a devenit creștin deoarece a văzut cum muncea un credincios.

„Tot așa să lumineze și lumina voastră înaintea oamenilor, ca ei să vadă faptele voastre bune, și să slăvească pe Tatăl vostru, care este în ceruri.”

(Matei 5:16)

AȚI CITIT VREO CARTE BUNĂ ÎN ULTIMUL TIMP?

În 2 Corinteni 3:2 ni se spune:

„Voi sunteți epistola noastră, scrisă în inimile voastre, cunoscută și citită de toți oamenii.”

Noi suntem epistole vii, cunoscute și citite de oamenii de pretutindeni. Probabil ați auzit afirmația următoare. Voi sunteți singura Biblie pe care o vor citi unii oameni vreodată. Este adevărat. Probabil veți fi uimiți de cât de puțini oameni de la locul vostru de muncă merg la biserică sau citesc din Biblie. În același timp nu sunteți surprinși de loc când auziți ce le poate ieși pe gură în fiecare zi când sunt la serviciu!

Haideți să ne uităm încă o dată la acest verset având în minte că Biblia este o carte a cărui subiect este munca. „La locul de muncă tu ești o carte, (să sperăm că foarte apropiată de Biblie) cunoscută și citită de toți oamenii cu care lucrezi.”

Linda, o doamnă din biserica mea mi-a povestit următorul lucru: Destul de regulat în pauza de masă mânca împreună cu o anumită colegă. Ele discutau despre „viață” în general, așa cum fac oamenii de obicei când iau masa împreună. În timpul conversației, din când în când, se ajungea la lucruri spirituale. Este interesant cât de des se întâmplă lucrul acesta, în special când una dintre persoane caută oportunități pentru a duce discuția în această direcție!

Asta îmi amintește de o definiție a evanghelizării pe care am auzit-o cândva. Evanghelizarea este ca și **căutarea unei oportunități**. Tot ce este nevoie este să cauți o oportunitate în conversație în care să poți planta semințe de calitate. Haideți să ne întoarcem puțin la Linda și la colega ei de muncă. Într-una din zile aceasta ia spus Lindei: „Am învățat mai multe despre Dumnezeu din conversațiile noastre din pauza de masă, decât am învățat în tot restul vieții mele.” Partea și mai interesantă este că ea nu a avut deloc sentimentul că „i s-a predicat” ceva de către Linda. Nu mă înțelegeți greșit, a predica este un lucru bun, dar de cele mai multe ori lumea nu este deloc interesată de predici.

În timpul unei conversații normale, Linda a introdus elementele esențiale ale credinței creștine. Linda și-a „condimentat” conversația cu sare, (Coloseni 4:6) ceea ce a determinat în colega ei o sete mai mare pentru lucrurile lui Dumnezeu.

Acum câțiva ani am citit într-o revistă oarecare că una din cheile fericirii într-o familie, este aceea ca familia să mănânce împreună în mod regulat. De multe ori, calitatea unei relații crește atunci când oamenii mănâncă împreună. Acest lucru este validat și de Noul Testament.

Mulți angajați au oportunitatea de a mânca în pauza de masă împreună cu colegii lor. Dacă tot ce faci în atunci este doar să-ți pleci capul și să te rogi în tăcere pentru masă, și apoi aveți o conversație care să-i încurajeze pe ceilalți, acest lucru va avea un impact foarte mare asupra celorlalți. Trebuie să aveți în vedere că acest lucru nu se va întâmpla dintr-o dată ci prin practicare zi după zi, săptămână după săptămână, lună după lună, an după an!

Cu ceva timp în urmă am fost invitat la un dineu al oamenilor de afaceri creștini. Nu mai țin minte numele persoanei care mi-a povestit următorul lucru, dar nu am să uit niciodată povestirea. El lucra de câțiva ani într-o societate de finanțare pentru industria de automobile. În biroul său mai lucrau încă opt colegi. Acum urmează partea interesantă a povestirii. Dacă îmi amintesc exact, el era singurul credincios din acel birou. Ca în multe alte birouri era și o cameră specială pentru pauză în care angajații puteau servi prânzul. Iar aceștia **nu începeau să mănânce până când colegul lor creștin nu rostea cu voce tare o rugăciune de binecuvântare a hranei**. Cât respect arătau aceștia! Ce oportunitate zilnică pentru acest creștin nu numai să binecuvânteze masa ci și viețile oamenilor din biroul său!

DEOARECE TOT AM VORBIT DESPRE CITIT

Iată încă o povestire interesantă. O doamnă avea un salon de cofură. După cum probabil știți acolo sunt puse tot felul de reviste, de genul Cosmopolitan, People Magazine, pe care le poți citi în timp ce aștepti să-ți vină rândul. Această doamnă era creștină și dorea să facă și ea ceva pentru împărăția lui Dumnezeu. Așa că a pus printre aceste reviste și literatură creștină astfel încât clientele să o poată citi în timp ce așteaptă.

Una din cărțile pe care le-a pus vorbea despre un om care experimentase o moarte clinică și astfel a avut o imagine clară a realității iadului. El a descris foarte expresiv și detaliat viziunea pe care a avut-o. Într-o zi o clientă a răsfoit această carte în timp ce aștepta.

Apoi i-a venit rândul și în timp ce se așeza pe scaun, mintea îi era asaltată de gânduri despre realitatea iadului. Așa că a inițiat o conversație pe această temă cu coafeza. A început să pună întrebări precum: „Oare iadul există cu adevărat?” sau „Cum poate cineva să scape de iad?” Astfel, coafeza a avut ocazia să-i spună despre Isus și despre ceea ce a făcut El pentru noi ca să putem să ajungem în rai. Clienta a plecat de la salon cu părul aranjat și împăcată cu Dumnezeu.

Asta înseamnă că dacă ai posibilitatea să pui literatură creștină la locul tău de muncă, toată lumea o va citi și va crede în Isus? Bineînțeles că nu. Dar unii cu siguranță că o vor citi și vor începe să pună întrebări. Iar o parte din ei îl vor primi pe Isus în inima lor, dacă nu atunci pe loc, cândva în viitor.

NU SUNTEȚI ÎNCÂNȚAȚI DE UN POM DE CRĂCIUN FRUMOS?

În Tit 2:9–10 se spune: „Sfătuiește pe robi (am putea spune angajați) să fie supuși stăpânilor lor (aici am putea spune șefi) să le fie pe plac în toate lucrurile, să nu le întoarcă vorba; v.10 să nu fure nimic (nici chiar lucrurile de mică valoare) ci totdeauna să dea dovadă de o desăvârșită credincioșie ca să facă în totul cinste învățaturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.”

Mi-aduc aminte, când eram mai tânăr am văzut o casă împodobită foarte frumos de Crăciun. Un post de televiziune a venit chiar și a filmat-o și a dat indicații cum să ajungi acolo. Am condus mai mult de o oră ca să ajungem la acea casă și nu am fost dezamăgiți de ceea ce am văzut. Judecând după traficul intens din împrejurimi, era evident că o mulțime de oameni au venit de departe pentru a vedea cât de frumos era decorată casa de Crăciun.

Când ne respectăm șefii, făcând tot ceea ce ei ne-au cerut să facem (atât timp cât acele lucruri sunt legale, morale și etice), când nu le întoarcem vorba și când nu furăm nimic, ci dovedim că suntem oameni de încredere chiar și când ei nu sunt prin preajmă, atunci noi **facem cinste învățăturilor creștinismului**. Același principiu cred că s-a aplicat și cu mulți ani în urmă când șeful meu, într-un moment de criză, a venit la mine ca să mă rog pentru el. Puteți citi despre această întâmplare în

amănunt în capitolul 6 din prima mea carte „Biruință la locul de muncă”. Oamenii vor fi atrași de creștinismul pe care îl văd în noi la fel cum am fost atrași noi de casa care era decorată de Crăciun.

SCHIMBAREA PRODUSĂ DE 25 DE CENTI

Acum câțiva ani un pastor s-a mutat în orașul Houston din Texas. La câteva săptămâni după ce a sosit a trebuit să călătorească cu autobuzul până în centrul orașului. După ce s-a așezat pe scaun a descoperit că șoferul i-a dat ca rest cu 25 de cenți în plus față decât trebuia. În timp ce se gândea cum să procedeze, primul gând care i-a venit în minte a fost acela că ar fi bine să dea moneda de 25 de cenți înapoi. Ar fi fost un lucru greșit să o păstreze. Apoi al doilea gând a fost: „Mai bine să o las baltă, e doar o monedă de un sfert de dolar. Cine se preocupă de o sumă atât de mică? Oricum compania de transport ia prea mulți bani pe bilete, așa că nici nu o să observe lipsa. Ia-o ca pe un dar de la Dumnezeu și păstrează tăcerea.”

Când a sosit stația unde trebuia să coboare, s-a oprit la ușă, i-a dat moneda șoferului și i-a spus: „Uite mi-ai dat prea mult rest.” Șoferul a zâmbit și a zis: „Nu sunteți dumneavoastră pastorul cel nou din oraș? Am început să mă gândesc și eu să merg la o biserică. Am vrut doar să văd ce o să faceți dacă vă dau mai mult rest.”

După ce pastorul a coborât, s-a sprijinit de cel mai apropiat stâlp și a zis „O, Doamne, aproape că l-am vândut pe Fiul tău pentru 25 de cenți.”

Probabil că viața noastră este singura Biblie pe care unii oameni o vor citi vreodată.

LOCUL ÎN CARE SE DESFĂȘOARĂ CEA MAI MARE INFRAȚIUNE

Care este locul în care probabil se desfășoară cea mai mare infracțiune din America? Probabil că vă veți gândi la mafie, crimă organizată sau trafic de droguri. Contrar așteptărilor cea mai mare infracțiune se petrece la locul de muncă prin furtul lucrurilor mici. În unul dintre anii trecuți în America s-au furat 4 miliarde de dolari prin acțiuni de tip mafiot în timp ce angajații la locul de muncă au furat în valoare de 40 de miliarde de dolari. Angajații au furat de 10 ori mai multe bunuri decât lumea interlopă. Aceste cifre erau valabile chiar înainte de prăbușirea marilor companii Eron și Worldcom.

Myles Munroe în excelenta sa carte, „Povara libertății” descrie efectul devastator pe care îl are furtul lucrurilor mici cum ar fi hârtia de scris sau capsatoarele.

„Să spunem că aduci acasă un capsator de la locul tău de muncă. Nu o să-i simți lipsa, te scuzi tu. Oricum este o companie mare. Au mai mult de 200 de capsatoare. Dar când printre angajați sunt 10 hoți (la fel ca și tine) care au decis să fure (exact ca și tine) asta înseamnă că 10 capsatoare vor lipsi. Niciunul dintre cei 10 nu știe că și ceilalți nouă au făcut la fel. Probabil că acum te bucuri că ai un capsator acasă așa că acum te gândești să iei și vreo sută de coli de scris. Nicio problemă, te gândești tu, ei au mii de coli de scris. (Dar alți o sută de angajați au gândit și au făcut la fel ca tine). La un moment dat, conducerea companiei realizează că profitul a scăzut datorită dispariției materialelor. Așa că anul următor șeful companiei spune: „Anul trecut am pierdut mulți bani deoarece a trebuit să înlocuim o sută de capsatoare, o sută de mii de coli de hârtie și câteva mii de capse. Așa că acum trebuie să concediem trei persoane. Tu, tu și tu. În plus de aceasta nu vom mai da bonusuri și nici creșteri salariale. De altfel vom îngheța salariile la nivelul actual pentru următorii trei ani până când compania va ieși de pe minus și va fi din nou pe plus.”

Deci ceea ce ai făcut tu în ascuns, a dus la concedierea a trei oameni. Compania și-a redus investițiile și nu mai cumpără la fel de multe materiale pentru că este mai mică acum. Firma de la care cumpăra materialele de birotică nu mai câștigă nici ea la fel de mult și a trebuit să concedieze și ea oameni. Micile tale furtișaguri au condus la concedierea acestor oameni.

Hai să împingem acest lucru la extrem puțin. Deoarece cei care au fost concediați nu și-au putut găsi alte slujbe s-au apucat de furat și au spart chiar și casa ta. Deci de la furtul unui capsator și a unor coli de hârtie s-a ajuns la o infracțiune și mai mare. Guvernul a trebuit să angajeze mai mulți polițiști și au trebuit să pună mai multe taxe pentru a le putea plăti salariile. Când polițiștii îi vor prinde pe acești hoți nu vor avea loc în închisoare ca să-i pună. Așa că noi taxe vor fi puse pentru a construi o

închisoare nouă. De unde credeți că vor veni banii pentru toate acestea? De la tine! De la cine altcineva? După ce închisoarea este construită, va fi nevoie de gardieni, administrație, hrană și bucătari pentru deținuți. Așa că vor apare alte taxe pentru susținerea acestei închisori.”

TIMPUL ÎNSEAMNĂ BANI

Probabil ați auzit proverbul „timpul înseamnă bani”. Nicăieri nu este mai adevărat acest lucru ca la locul de muncă. Să spunem că un angajat întârzie 15 minute în unele zile, ia 5 minute în plus la pauza de masă în alte zile și se „decuplează mintal” de la ceea ce are de făcut cu câteva minute mai devreme în fiecare zi. În total, în timpul unei luni, acest angajat a furat mai mult de două ore de lucru de la șeful său.

Dacă ești creștin și folosești timpul de la serviciu în care ar trebui să muncești pentru „activități spirituale” cum ar fi cititul din Biblie sau rugăciune înseamnă un singur lucru: **Că furi de la angajatorul tău!**

Dacă ești plătit să muncești și nu muncești și mai iei acasă și lucruri de birotică precum coli de scris, pixuri, etc. în acest fel contribui la pierderea de 40 de miliarde de dolari pe an.

CARTEA AR FI PREA MARE

Pe măsură ce studiem versetele din Scriptură observăm că majoritatea lor pot avea o aplicație în situațiile de la locul de muncă. Bineînțeles că sunt și excepții precum versetele care vorbesc specific despre viața de familie, biserică, etc.

Îmi plac câteva dintre ele dar nu avem timp să le discutăm dar puteți să vă uitați la ele pentru a vă forma o „gândire corectă despre muncă”. Efeseni 2:10 ne spune că noi suntem creați pentru a face fapte bune. Coloseni 3:2 ne sfătuiește să ne gândim la lucrurile de sus și nu la cele de pe pământ. Filipeni 1:27 – „să ne purtăm într-un chip vrednic de Evanghelia lui Hristos”. În Filipeni 2:5 vedem că trebuie să avem o atitudine de slujire. În afara familiei, cel mai bun loc unde putem demonstra acest lucru este locul de muncă. În 2 Corinteni 5:20 ni se spune că noi suntem ambascadori ai lui Cristos. Suntem ambascadori când vorbim cu vecinii noștri, când mergem la magazin, dar cele mai bune oportunități de a ne comporta ca un ambascador sunt în cele opt ore pe zi în care suntem la serviciu.

Adevărul este că în zilele noastre oamenii nu mai au legături atât de strânse cu vecinii ca în vremurile dinainte. Statisticile ne arată că acum oamenii au mai puțini prieteni decât în urmă cu 10 ani. Chiar dacă dăm vina pe computere și internet, sau pe societate în general, totuși pentru mulți oameni doar locul de muncă este cel care le creează contextul pentru a avea relații și prieteni.

Poate că șeful tău nu este creștin dar cu siguranță nu este fraier. În timp el își va da seama care dintre angajații săi este de încredere și care nu aduce nici un beneficiu companiei.

CE FACEM ATUNCI CÂND ȘEFUL NE CERE SĂ FACEM ILEGAL, IMORAL SAU NEETIC

Vom cita încă o dată din cartea lui Ed Silvano „Anointed for Business”:

„Înainte de a lucra în domeniul sănătății, în contextul de a deveni managerul unui hotel internațional din Argentina. Șeful și colegii mei știau că sunt creștin și că am anumite standarde dar uneori sufeream abuzuri din partea lor. Unul dintre aceste abuzuri a avut loc în contextul unei reguli secrete pe care trebuia să o aplicăm iar eu mă simțeam foarte inconfortabil cu ea. Această regulă spunea că atunci când americanii care erau cazați la hotel sunau în America să le încercăm nota de plată în mod substanțial. Acest lucru se întâmpla înainte de apariția sistemelor computerizate de telefonie când mai exista încă posibilitatea de a taxa în plus.

Deoarece eram prins între această regulă și principiile mele creștine evitam să preiau cererile de convorbiri telefonice. Dar într-o zi nu am mai putut evita acest lucru. Dintr-o dată ochii colegilor mei s-au fixat asupra mea așteptând să vadă ce voi face. Când le-am spus că am de gând să taxez exact cât s-a

vorbit, una dintre colege care era și amanta șefului m-a avertizat că mă va spune conducerii. Și apoi cu un zâmbet superior a continuat: „Și după cum știi, șeful mă place pe mine mai mult decât pe tine.” Dar fără îndoială, am făcut ceea ce trebuia.

Două ore mai târziu o tornadă umană a dat buzna în biroul meu. Era șeful meu. Era atât de mânios și fără nici un control încât fața lui era foarte schimonosită. Arăta de parcă din fiecare por al trupului său ieșea câte un demon. Fără nici un preambul a dat drumul unei adevărate tirade de abuz verbal. Mi-a spus în fiecare fel în care i-a venit la gură. În timp ce încercam să fac față acestui tir de insulte, m-am trezit că am început să strig înlăuntrul meu către Duhul Sfânt pentru ajutor. Mi-am amintit de promisiunea Lui de a fi cu mine întotdeauna. Cu ochii aruncând flăcări de furie și cu dinții scrâșnind, a izbucnit: „De ce nu mi-ai ascultat ordinele?” Fără să îmi dau seama, m-am trezit că spun ceea ce Duhul Sfânt mi-a pus în mod suveran în gură. Așa că i-am răspuns cu calm: „Domnule, dacă sunt gata să îmi risc poziția refuzând să fur de la un american care niciodată nu și-ar fi dat seama ce i-am făcut, vă puteți imagina cât de sigur puteți fi dumneavoastră știind că niciodată nu am să vă fur?” Logica acestui argument a fost copleșitoare. Numai Duhul Sfânt putea să vină cu așa ceva în aceste circumstanțe.

Șeful meu nu a mai putut spune nimic. S-a întors și a plecat trântind ușa atât de tare încât aproape a scos-o din balamale. Totuși cam după trei ore m-a invitat la cină. Nu a zis nimic despre incidentul dinainte dar această invitație la masă reprezenta felul său de a-și cere iertare. Nu după mult timp m-am alăturat echipei de conducere. Lecția pe care am învățat-o de aici este aceea că Duhul Sfânt este cu tine în ceea ce ai de făcut și puterea și darurile Sale sunt gata de acțiune oricând și în special atunci când nu știi ce să faci. Când te încrezi cu toată inima în El și în puterea Sa atunci scapi de ineficiență pentru că nimeni nu este mai înțelept decât consilierul tău spiritual, Duhul Sfânt.”

CARE ESTE ATITUDINEA TA FAȚĂ DE ȘEFUL TĂU

Probabil că de-a lungul timpului ai auzit tot felul de citate despre importanța atitudinii. Afirmatii precum: „nu poți avea o zi rea atunci când ai o atitudine bună și nu poți avea o zi bună atunci când ai o atitudine nepotrivită”. Altul spune: „Viața este formată 10% din ceea ce ți se întâmplă și 90% din atitudinea ta cu privire la ceea ce ți s-a întâmplat.” 1 Timotei 6:1 ne spune că dacă avem o atitudine potrivită față de șeful nostru, atunci credința noastră creștină nu va fi vorbită de rău.

Iată și una din Vechiul Testament. Psalmul 84:5-7 vorbește despre omul care-și pune tăria în Domnul. Când aceștia străbat valea Baca (valea plângerii) ei o transformă într-un loc plin de binecuvântări.

Observați cum se aplică aceste versete la situațiile de la locul nostru de muncă? Cât de multă durere și supărare este la locul tău de muncă? Chiar și acum, după mulți ani, îmi amintesc de momentele în care îmi încurajam din Scriptură pe foștii mei colegi care treceau prin momente de dificile sau care păreau fără nicio ieșire.

Să ne întoarcem la 1 Timotei 2:1-4. Aici ni se spune să ne rugăm pentru cei care sunt puși în poziții de autoritate. Șefii noștri de la servicii se încadrează în această categorie. Pentru a sumariza aceste versete când noi ne rugăm și **mulțumim pentru cei care au autoritate în viețile noastre** (inclusiv șefii noștri) facem un lucru care este plăcut în ochii lui Dumnezeu care dorește ca toți oamenii să fie mântuiți și să vină la cunoașterea adevărului.

Aici se vorbește de fapt despre evanghelizare. Când avem atitudinea potrivită și punem în practică rugăciunea, atunci dăm oportunitatea colegilor de servicii de a fi mântuiți și de a veni la cunoașterea adevărului!

Dacă nu sunteți foarte tineri probabil că vă amintiți de vremea dinainte de Revoluție și de succesul pe care îl avea comunismul în „propovăduirea evangheliei proprii”. Îmi amintesc că am citit o declarație foarte profundă a unui fost comunist. El a spus că timpul petrecut de un comunist la locul său de muncă reprezenta cea **mai importantă** parte a zilei! Atunci era momentul în care faptele și vorbele sale putea să influențeze pe alții pentru cauza sa. Acest lucru era deosebit de eficient pentru că avea o relație cu acești oameni și interacționa cu ei câteva zile pe săptămână.

CUM PROCEDEAZĂ ISLAMUL

David Oliver, în cartea sa, „Work: Prison or Place of Destiny?” (Munca: Închisoare sau loc în care ne împlinim destinul) spune:

„Islamul respectă oamenii de afaceri tocmai din acest motiv. Întrebați orice persoană informată de ce Islamul a câștigat Africa și ei vă vor răspunde imediat că acest lucru s-a întâmplat datorită comercianților, proprietarilor de magazine, călătorilor și oamenilor de afaceri care și-au luat „evanghelia” cu ei și și-au exprimat valorile eficient și fără reținere în mediul de afaceri în care trăiau. Toate națiunile majoritar musulmane au mulți oameni de afaceri care practică Islamul.”

Ca să sumarizăm: Timpul pe care un creștin îl petrece la serviciu reprezintă cel mai semnificativ timp al zilei atunci când dorim să influențăm și să evanghelizăm pe alții. Un creștin prin ceea ce face și ce spune poate transmite un mesaj de speranță celor din jurul său. Aceștia vor observa cum se manifestă un creștin în momentele grele, în vremurile bune precum și în alt domeniu important, acela al rutinei de zi cu zi.

DUPĂ CE PLÂNGE INIMA TA?

De cele mai multe ori când oamenii se gândesc la evanghelizare se gândesc că trebuie să stai în fața cuiva cu o Biblie deschisă și să împărtășești cu el ceva gen „cele patru legi spirituale”. Probabil că deja știți care sunt acestea:

1. Dumnezeu te iubește.
2. Omul este păcătos.
3. Iisus a murit pe cruce pentru a plăti pentru păcatele tale.
4. Dacă crezi în Iisus ca Mântuitor și pentru tine, vei merge în rai atunci când vei muri.

Aceasta este doar una din formele în care se poate face evanghelizare. Dar mai sunt și alte forme. În 1 Împărați 3:4-15 găsim istoria unui tânăr pe nume Solomon care tocmai a primit o slujbă nouă. Slujba lui era aceea de a fi regele Israelului. Probabil te-ai gândit: „cu siguranță mi-ar place și mie o astfel de slujbă”. Dar noi trebuie să realizăm că cu cât avem o poziție mai înaltă cu atât avem și o responsabilitate mai mare și cu siguranță că trebuie să muncim mai mult decât ceilalți. Dacă ați citit Vechiul Testament probabil că sunteți familiari cu felul în care era poporul Israel și ați observat cât de dificili puteau fi uneori.

În povestirea din 1 Împărați, Dumnezeu îi apare în vis lui Solomon și-i spune că poate să-i ceară **orice dorește**. Imaginați-vă acest lucru! Orice! Când țin acest mesaj altora, de obicei le spun că este ca și cum ar putea adăuga oricâte zerouri doresc la suma de bani pe care o cer de la Dumnezeu.

După cum putea vedea în această povestire, Dumnezeu nu a pus nicio limită lui Solomon cu privire la ce putea să ceară. Avea posibilitatea să ceară o sumă uriașă de bani. Probabil că lui Solomon i-a trecut acest gând prin minte.

În versetul 9 vedem ceea ce a cerut Solomon.

*Dă dar robului Tău o inimă pricepută, ca să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău!
Căci cine ar putea să judece pe poporul Tău, pe poporul acesta așa de mare la număr?*

Felul în care aș parafraza eu acest verset este acela că Solomon a cerut înțelepciune pentru ceea ce avea el de făcut la locul său de muncă. Acesta a fost cea mai mare dorință din inima lui Solomon. Noi știm că spre sfârșitul vieții Solomon a făcut greșeli foarte mari, dar cu toate acestea el a fost cel mai înțelept om care a trăit vreodată.

Eu am trăit întotdeauna într-un mediu bisericesc. Mai întâi ca și PK (pastor kid – copilul pastorului) iar după aceea ca și pastor. Am auzit o mulțime de cereri de rugăciune din partea foarte multor oameni. Nu vreau să spun că nimeni nu a cerut înțelepciune pentru slujba sa ci spun doar că nu îmi amintesc ca cineva să fi făcut acest lucru. Oamenii se roagă pentru tot felul de lucruri cum ar fi sănătate, ajutor în dificultățile financiare, restaurarea relațiilor, etc. dar nu pentru înțelepciune în munca pe care o au de făcut.

Solomon nu numai că a cerut înțelepciune pentru a-și face treaba, dar acest lucru era cel mai important lucru din inima lui. Știm acest lucru pentru că vedem în acest pasaj biblic că Solomon putea cere un singur lucru.

Cum a răspuns Dumnezeu la cererea lui Solomon? Vedem în 1 Împărați 3:10

Cererea aceasta a lui Solomon a plăcut Domnului.

Iar apoi în versetul 12, Dumnezeu spune:

Voi face după cuvântul tău. Îți voi da o inimă înțeleaptă și pricepută așa cum nu a mai fost nimeni înaintea ta și nu se va scula nimeni niciodată ca tine.

Într-o zi, în timp ce citeam acest verset, Dumnezeu a vorbit inimii mele și mi-a spus că dacă noi creștinii am fi ca Solomon și în inima noastră ar fi aceeași dorință de a avea înțelepciune pentru slujba noastră mai presus de alte dorințe de beneficii personale atunci **ei vor fi cei mai buni în oricare ar fi slujba lor așa cum nu a mai fost nimeni înaintea lor și nici nu va mai fi după ei!** Singurul mod în care altcineva va fi la fel de buni ca ei este acela ca și ei să aibă această dorință după înțelepciune în inima lor. Oare ce s-ar întâmpla dacă toți creștinii din America, România sau de oriunde ar fi ar avea această dorință în inima lor?

SĂ VORBIM DESPRE INFLUENȚA NOASTRĂ ASUPRA LUMII! SĂ VORBIM DESPRE UȘI DESCHISE PENTRU EVANGHELIZARE!

Oamenii veneau din toată lumea pentru a vedea înțelepciunea lui Solomon. Trebuie să realizăm faptul că sunt doar două posibilități: ori noi influențăm lumea din jurul nostru ori lumea ne influențează pe noi. Dumnezeu nu schimbă lumea pentru a o face un loc plăcut pentru noi ci El ne-a pus în lume ca să fim agenți ai schimbării.

Să ne imaginăm următorul lucru. Florin Popescu este creștin și în același timp și programator pe calculator. El vede munca sa ca și programator ca pe o lucrare spirituală, crede că este chemat de Dumnezeu să facă acest lucru, și dorește din toată inima să-l slujească pe Isus necurmat. Inima lui Florin strigă la Dumnezeu pentru înțelepciune mai mult decât strigă pentru alte lucruri.

Această dorință a inimii lui este pe placul lui Dumnezeu care îi răspunde la această rugăciune. Florin Popescu ajunge cel mai bun programator pe care la avut vreodată această companie! Știe exact ce să facă, când să facă și face totul un pic mai bine decât oricine altcineva.

Cât de valoros va fi Florin pentru această companie? În plus, este foarte posibil ca într-una din zile, unul din șefii lui Florin să vină la el și să-l întrebe cum reușește să fie atât de bun și eficient în ceea ce face. Atunci Florin va avea posibilitatea să dea un răspuns care să îl îndrepte pe șeful lui către Dumnezeu. Pe urmă alții vor dori să știe cum de se descurcă Florin atât de bine cu stresul (despre care cercetările spun că se mărește încontinuu) și cum de pare atât de mulțumim zi de zi pe măsură ce împărăția lui Dumnezeu se manifestă prin el. Noi știm din Romani 14:17 că cele trei ingrediente de bază ale împărăției sunt neprihănirea, pacea și bucuria.

Să presupunem că există 50 de milioane de creștini în America, oameni care nu doar afirmă că sunt creștini ci care chiar îl cunosc pe Dumnezeu. Ce s-ar întâmpla dacă fiecare din ei ar face exact ca și Solomon? Medicii creștini ar fi cei mai buni medici din lume. Oamenii de știință creștini ar fi cei mai buni oameni de știință, directorii creștini ar fi cei mai buni directori. În plus, muncitorii creștini din fabrici ar fi cei mai buni muncitori, tehnicienii creștini ar fi cei mai buni tehnicieni, chiar și gunoierii creștini ar fi cei mai buni gunoieri. (Cu cât o slujbă pare mai puțin importantă în ochii lumii, cu atât mai mare influența pe care o poate exercita este mai mare.)

Așa cum spune și autorul Myles Munroe, noi trebuie să facem totul în viață **mai bine** și mai **inteligent** decât o face restul lumii.

Gândiți-vă ce impact ar avea acest lucru în țara voastră. Gândiți-vă cât de atractiv ar fi creștinismul pentru necredincioși. Toți acești non-creștini care nu vin la bisericile noastre sau care nu urmăresc posturile TV creștine vor fi atinși de acest plan de evanghelizare al lui Dumnezeu.

În afară de asta, gândiți-vă la ce creștere va avea productivitatea în țara noastră și care va fi impactul asupra economiei. Uitați-vă în Luca 19:1-10 (în special la versetul 8) la impactul asupra economiei pe care la avut faptul că Zacheu a devenit creștin. Apoi gândiți-vă la efectul economic asupra finanțelor bisericii atunci când creștinii își fac slujba cu atâta înțelepciune încât vor avea cele mai bune slujbe cu avantajele financiare corespunzătoare. Bineînțeles, dincolo de toate aceste lucruri, gândiți-vă la oportunitățile de a te relaționa cu oamenii din lume la orice nivel ar fi aceștia și oricare ar fi domeniile lor de interes.

De prea multe ori creștinii au blestemat întunericul care este în lume. Dar întunericul există pentru singurul motiv că lumina este absentă. Haideți să aprindem lumina la toate locurile de muncă (care dacă vă aduceți aminte definiția noastră reprezintă comunități de oameni care au nevoie de Isus) din România și din lume!

Să ne întoarcem puțin la povestea lui Solomon. Cineva ar putea obiecta că lui nu i-a apărut Dumnezeu în vis așa cum i-a apărut lui Solomon. Nici mie nu mi-a apărut într-un vis, cel puțin nu în acest mod. Dar vestea bună este că noi avem **ceva mult mai bun** decât apariția lui Dumnezeu într-un vis!

Noi avem Cuvântul scris a lui Dumnezeu (despre care în 1 Petru se spune că este o profeție foarte sigură) iar Isus în Ioan 14:13 zice:

Și orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul.

Începeți să vă rugați pentru a primi înțelepciune pentru slujba voastră dar nu ca și cum ar fi un lucru oarecare ci ca o problemă **majoră** în viața voastră! Apoi aveți credința că ați primit această înțelepciune și priviți cum influența creștinismului vostru invadează totul în viața de zi cu zi.

Un mecanic auto era atât de excelent în ceea ce făcea (și deasemenea și în atitudinea lui) încât biserica în care mergea a primit șapte scrisori în care clienții mulțumeau pentru excelența (și onestitatea) cu care le-a rezolvat problemele. Asta da publicitate gratuită pentru biserică. Acest fel de „publicitate” pentru biserică și pentru Isus este cea mai bună publicitate pe care o poate face cineva!

MAI EXISTĂ ȘI ALȚII!

Solomon nu este singurul personaj care ne vine în minte atunci când ne gândim la a avea înțelepciune la locul de muncă. Haideți să ne uităm și la Daniel. Acesta a avut trei probleme mari. Prima problemă a lui Daniel a fost aceea că el a fost luat ca sclav. Babilonienii l-au luat din Israel. A doua problemă a fost că a trebuit să trăiască într-o țară străină, țară care nu numai că avea o limbă diferită dar avea și o mâncare diferită de cea cu care era obișnuit. Iar a treia problemă a lui Daniel a fost aceea că șefii lui (regele și toți ceilalți) nu numai că nu credeau în Dumnezeul lui Israel ci s-au dovedit a fi atât de păgâni încât erau gata să ucidă pe oricine nu se închina în fața unui idol.

Deci Daniel era sclav într-o țară străină, iar „șefii” săi erau închinători la idoli. Vă încurajez să citiți primul capitol din cartea Daniel. Dumnezeu i-a dat lui Daniel favoare în ochii supervisorilor săi și aceștia i-au permis să mănânce hrana cu care era obișnuit. Cred că el a primit favoare datorită atitudinii sale. El nu a avut o atitudine de genul: „Uită-te la mine. Sunt persecutat pentru că sunt credincios.” Daniel probabil că a citit capitolele 4 și 5 din cartea mea „Biruință la locul de muncă”. Bineînțeles că glumesc! Totuși este evident că Daniel știa cum să se relaționeze cu cei ce aveau autoritate asupra sa.

La sfârșitul perioadei de antrenare, poate după câteva luni, sau după câțiva ani, Daniel și cei trei prieteni ai săi au fost aduși înaintea regelui. Acesta a stat de vorbă cu ei și nu a găsit pe nimeni la fel de buni ca ei (versetul 19). Vă amintiți de Solomon și de ceea ce am afirmat, că dacă cineva dorește din toată inima înțelepciune atunci indiferent ce slujbă are, el va fi mai bun decât oricine altcineva. Versetul 20 spune:

În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere, și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decât toți vrăjitorii și cititorii în stele, care erau în toată împărăția lui.

Nu este uimitor? Iar regele era un închinător la idoli. El nu le-a pus întrebări teologice. Regelui nu îi păsa de teologie la fel cum multora dintre oamenii cu care noi lucrăm nu le pasă de teologie. Ca și pastor, am ajuns la concluzia că chiar și multora dintre creștini nu le pasă prea mult de teologie.

Deci ce i-a întrebat regele pe Daniel și pe prietenii lui? El **le-a pus întrebări legate de problemele vieții**. Poate că a avut întrebări științifice sau legate de lucrurile administrative ale împărăției. Daniel și prietenii lui au răspuns la întrebările lui. Nu numai că au dat răspunsuri dar au fost de zece ori mai înțelepți decât „experții din lume”.

De prea multe ori, atunci când este vorba despre probleme legate de viața de zi cu zi, creștinii iau atitudinea struțului băgând capul în nisip și spunând „Slavă Domnului”, spiritualizând lucrurile. În cartea Daniel nu avem scrise toate detaliile din viața lui Daniel. Dar ne putem imagina ce oportunități s-au deschis acestor patru tineri deoarece ei aveau înțelepciunea lui Dumnezeu. Probabil că din când în

când oamenii veneau la ei și îi întrebau: „Ce școli ați absolvit? sau Cum ați știut ce să faceți în situația respectivă?”

Acest gen de întrebări le dădea oportunitatea de a le spune motivul pentru care ei erau altfel. În domeniul bancar, al finanțelor, al educației sau în oricare alt domeniu sunteți implicați de luni până vineri, oamenii vor trebui să vadă schimbarea pe care Iisus a făcut în viața noastră de zi cu zi pentru ca și ei să-și deschidă inimile pentru această experiență care schimbă vieți.

CARVER ȘI EINSTEIN

Într-o dimineață urmăream un program TV creștin în care se vorbea despre George Washington Carver și Albert Einstein.

Din cauză că în fiecare an s-a plantat doar bumbac, pământul fermelor din sud a ajuns să fie lipsit de nutrienți. Nimeni nu știa ce să facă cu această problemă. Nimeni cu excepția lui George Washington Carver care a spus că Domnul i-a dat două idei extraordinare. Prima a fost aceea de a planta arahide în loc de bumbac și a doua a constant în numărul de moduri în care putea fi folosite arahidele. În timpul vieții sale Carver a găsit 85 de modalități de folosire a alunelor, 118 modalități de folosire a cartofilor dulci și 265 de modalități de folosire a arahidelor.

George Washington Carver a fost citat zicând: „Nu eu am făcut aceste descoperiri. **Dumnezeu a lucrat prin mine** pentru a dezvălui copiilor săi câte ceva din minunata sa purtare de grijă.”

După ce a spus aceste lucruri, ziarul The New York Times l-a ironizat pentru „lipsa totală de spirit științific” și pentru că a spus că credința creștină a fost esențială pentru munca sa.

Ziaristul nu a putut vedea legătura dintre creștinism și muncă. Zi de zi, creștinii la locul de muncă, pot arăta lumii legătura dintre creștinism și muncă.

Marele om de știință Albert Einstein mergea în fiecare zi în laboratorul său cu caietul și creionul său și cu mintea larg deschisă pentru a primi idei de la Cel Atotputernic. Se spune că după mulți ani de efort inutil, înainte ca Einstein să descopere teoria relativității, el a avut o viziune a acestor lucruri. Carver și Einstein au avut un mare impact în lumea în care au trăit, la fel cum și noi putem avea impact în lumea în care trăim.

TATĂL CREDINȚEI NOASTRE

În Romani 4:12 ni se spune „să călcăm pe urmele credinței pe care o avea tatăl nostru Avraam”. Avraam a avut un fiu, pe Isaac, prin credință când era în vârstă. Haideți să ne uităm la un alt lucru din viața lui Avraam:

*În vremea aceea, Abimelec însoțit de Picol, căpetenia oștirii lui, a vorbit astfel lui Avraam:
„Dumnezeu este cu tine în tot ceea ce faci.”*

Abimelec era regele, sau putem spune șeful aceluia teritoriu, în care trăia Avraam. Ca și regele din Babilon despre care am vorbit mai devreme, Abimelec nu era interesat în lucrurile spirituale, cu atât mai puțin nu credea în Domnul.

Din punct de vedere uman, Abimelec avea putere asupra lui Avraam. Totuși aici îl vedem venind la Avraam și rugându-l să se poarte cu bunăvoință față de el și față de urmașii lui. Ce l-a făcut pe Abimelec să vină cu această rugămintă la Avraam care era un străin și un călător prin țara lui? Abimelec a văzut în viața lui Avraam înțelepciunea cu care acesta acționa în viața de zi cu zi. Mai mult a văzut că Dumnezeu era cu el în tot ceea ce făcea.

Gândiți-vă ce impact am avea noi în ca și creștini în țara noastră și în lume dacă ne-am trăi viețile în așa fel încât oamenii din jurul nostru să vină la noi și să spună: „Dumnezeu este cu tine în tot ceea ce faci.”

Asta înseamnă că toți acești oameni vor ajunge să-l cunoască pe Domnul Iisus în mod personal? Nu, dar unii dintre ei îl vor primi în inima lor. Și toți necredincioșii vor avea oportunitatea de a vedea lumina creștinismului strălucind cu putere și schimbările care se produc în viețile oamenilor.

NEPOTUL LUI AVRAAM

Apoi iată-l pe Iacov, nepotul lui Avraam. El lucrase deja 14 ani pentru Laban când a simțit că este momentul să-și încheie slujba și să-și ia nevestele și copiii ca să se întoarcă în țara sa de baștină. În Geneza 30:26 vedem cum Iacov anunță că vrea să-și părăsească slujba. Haideți să vedem versetul următor. Ce se spune aici ar putea fi scopul fiecărui angajat creștin, să ajungă să-l audă pe șeful lui spunându-i același lucru pe care Laban l-a spus lui Iacov. Să vedem Geneza 30:27

*Dacă am căpătat trecere înaintea ta, mai zăbovește. **Căci văd bine că Domnul m-a binecuvântat din pricina ta.***

Să ne amintim că Laban nu era credincios, era un închinător la idoli, și cu toate acestea el a realizat că Domnul l-a binecuvântat în afaceri din cauza lui Iacov. Gândiți-vă cum ar fi dacă toți Iacovii din România ar lucra în așa fel încât toți Labanii din România ar ajunge să spună ceea ce Laban a spus! Gândiți-vă la impactul pe care l-ar avea acest lucru asupra economiei și influența pe care Trupul lui Cristos ar avea-o în lume!

De mai multe ori în Scriptură, Domnul spune că el este „Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Iacov”. Avraam și Iacov au schimbat lumea prin felul în care au muncit. Dar ce se poate spune despre Isaac? Vedem în Geneza 26:12 că deși în jur era foamete, el a semănat pământul și a strâns rod însutit. Acest lucru nu a trecut neobservat de către cei din jur. (Geneza 26:14-16)

Din cauză că și noi ne închinăm Dumnezeului lui Avraam, Isaac și Iacov avem toate motivele să ne așteptăm că binecuvântarea pe care ei au avut în munca lor poate fi **duplicată în viețile noastre** oricare ar fi slujba pe care o avem.

INFLUENȚAREA NAȚIUNII

Există patru nivele pe care noi ca și creștini putem să le avem în mintea noastră cu privire la muncă.

1. Acesta este nivelul cel mai de jos. Aici te vezi pe tine ca pe un prizonier de război într-un lagăr inamic. Ești obligat să faci ceva care nu-ți face nicio plăcere să faci și poate nu mai ai nicio speranță de a scăpa din acest lagăr. Mulți oameni au această experiență la locul lor de muncă.
2. Putem spune despre acest nivel că este similar cu un meci de fotbal care se termină la egalitate. Ca și creștin, aplici câteva dintre principiile biblice și ești hotărât să nu lași slujba să te influențeze în mod negativ. Pe de altă parte, nu ai mari speranțe că vei putea avea o influență pe scară largă în economie.
3. Acesta este mai bun decât primile două nivele. Aici îl cauți pe Dumnezeu cu toată inima. Crezi că ceea ce faci la locul de muncă este un lucru spiritual, faci ceea ce Dumnezeu spune, și ai parte de victorii la muncă.
4. Acesta este aproape la fel ca nivelul 3 dar cu ceva în plus. **Nu numai că experimentezi în mod personal puterea transformatoare a lui Dumnezeu la locul tău de muncă, dar ai misiunea de a transforma piața muncii pentru Gloria lui Dumnezeu.**

La începutul anilor 1990, când am început să conferențez pe tema muncii, puneam accentul pe biruința personală în viața fiecărui om. Dacă cineva va munci așa cum ne învață Dumnezeu, atunci va culege răsplata de la Dumnezeu la locul său de muncă.

Deși acest lucru este adevărat, în ultimii ani am mutat accentul pe alt aspect pe care l-am experimentat atât în America cât și în alte țări. Acum pun accentul pe faptul că atunci când credincioșii lucrează așa cum vrea Dumnezeu, este planul Lui prin care să schimbe o națiune!

Recunosc că această afirmație este foarte îndrăzneță. Să ne întoarcem la capitolul 4 din cartea Exod și să ne uităm la ce a făcut Moise. Ca tânăr bărbat de 40 de ani (cred că la 40 de ani ești tânăr mai ales când trăiești 120 de ani ca Moise), Moise avea cea mai aleasă educație pe care o putea primi cineva în universitățile din Egipt. În același timp avea și o dorință atât de mare de a ajuta pe alții încât a omorât un egiptean pentru a ajuta pe un israelit. Acest lucru i-a creat probleme atât de mari încât a trebuit să fugă din Egipt. Pentru următorii 40 de ani el a păscut oile pe lângă deșert. Asta nu este exact slujba pe care să o asociezi cu schimbarea destinului unei națiuni.

Acum Moise are 80 de ani. Domnul se uită din ceruri la Moise și vede că acum este gata pentru a conduce poporul evreu afară din Egipt. Moise nu credea că este gata, dar Dumnezeu credea acest lucru.

Care este diferența dintre Moise la 80 de ani și cel de la 40 de ani? În acești 40 de ani Moise a învățat cum trebuie să fie un creștin la locul de muncă! Trăsăturile de caracter care trebuiau clădite în el, s-au clădit în cea mai mare parte prin experiențele de la locul său de muncă. Moise și-a petrecut cea mai mare parte a timpului de la slujbă învățând cum să aibă grijă de oi, iar când a condus pe Israel afară din Egipt, el avea în continuare grijă de oi, doar că acestea erau reprezentate de oameni.

În Exod capitolul 3, Dumnezeu îi apare lui Moise sub forma unui arbust în flăcări în timp ce acesta era la lucru. Dumnezeu poate să ne apară și nouă într-o experiență care să ne schimbe viața, în timp ce suntem la lucru!

Dumnezeu îi spune lui Moise să se ducă în Egipt și să scoată pe Israel din robie. În Exod 4:1 Moise îl întreabă pe Dumnezeu ce să facă dacă oamenii nu îl vor crede. În versetul 2 Domnul îi spune: „Ce ai în mână?” „Un toiag” răspunde Moise. După o discuție mai îndelungată Moise este de acord să se întoarcă în Egipt.

Capitolul 4:20 „Moise și-a luat nevasta și copiii, i-a pus călări pe măgari și s-a întors în țara Egiptului. Și-a luat în mână toiagul **LUI DUMNEZEU.**”

În Exod 4:2 Moise îi spune un simplu toiag dar în Exod 4:20 devine toiagul lui Dumnezeu. Moise a folosit acest toiag pentru a face toate minunile care au eliberat poporul evreu din robia

egipteană, inclusiv „minunea cea mare” de a trece Marea Roșie. Apele mării s-au despărțit când Moise a ridicat toiagul și și-a întins mâna spre mare. (Exod 14:16, 21)

Cea mai importantă întrebare este „Ce reprezenta acest toiag?” **Toiagul lui Moise reprezenta suma tuturor experiențelor pe care acesta le-a avut la locul de muncă.** Moise a mers la munca de păstor în fiecare zi, și-a luat toiagul cu el și l-a folosit pentru a avea grijă de oi. Cu același toiag, s-a schimbat destinul unei întregi națiuni.

Dumnezeu a vorbit inimii mele cu privire la acest lucru. Dumnezeu folosește suma experiențelor de la locul de muncă a unei persoane pentru a schimba destinul unei întregi națiuni.

Credeți că este realizabil ca Dumnezeu să folosească suma experiențelor noastre de la locul de muncă pentru a schimba destinul slujbelor noastre, a comunității și în final a națiunii noastre? Eu cred cu tărie acest lucru.

Un oarecare loc de munca și evenimentele din 11 Septembrie

Toată lumea știe despre evenimentele din 11 septembrie 2001 când America a fost atacată. La trei zile după aceste atacuri (zi în care s-a căsătorit și fiica mea) s-a organizat un program de rugăciune la Catedrala Națională din Washington D.C. la care au participat președintele Statelor Unite și alți înalți demnitari de pe tot globul. Acest eveniment a fost televizat în întreaga lume. Unii afirmă că cu această ocazie Billy Graham a spus cea mai bună predică a sa, iar evanghelia a fost prezentată cu claritate. Președintele Statelor Unite a mângaiat prin cuvintele sale, rănilor poporului american. Acesta a devenit cel mai urmărit serviciu religios din istorie. El a avut darul de calma oamenii care se întrebau ce o să se întâmple în continuare.

Foarte puțini oameni știu despre rolul pe care o tânără l-a avut în organizarea acestui program. Charity Wallace avea 26 de ani și lucra la Casa Albă în echipa președintelui. Când a venit momentul pentru a alege pe cineva care să se ocupe de organizarea acestui eveniment de rugăciune națională, Dumnezeu a ales-o pe Charity. Iată cum își amintește ea evenimentele de atunci:

„Ziua de marți 11 septembrie 2001, a început ca o zi obișnuită pentru mine așa cum probabil a fost pentru majoritatea oamenilor. După ce am ajuns la serviciu la ora 08:00, m-am dus la biroul meu și mi-am pus căștile pentru a asculta la radio predica pastorului Jack Hayford între 8:00 și 8:30, așa cum fac în fiecare zi. Apoi împreună cu o colegă, Stephanie, am plecat să ne cumpărăm niște covrigi. Când ne-am întors am văzut la un televizor dintr-un birou alăturat film scene cu Turnurile World Trade Center în flăcări. Când am întrebat ce s-a întâmplat cu turnurile gemene de erau în flăcări, o persoană mi-a răspuns foarte panicată că două avioane se prăbușiseră peste turnuri. Deși nu eram încă conștientă de acest lucru, posibilitatea unui act terorist deja se instalase în mintea mea.

M-am grăbit spre biroul meu pentru a putea urmări știrile. În acest timp o colegă a ieșit în goană din birou cu ochii măriți de spaimă. Încerca să ne explice ce s-a întâmplat. Începeam să realizez că lucrurile stăteau teribil de rău. Am început să sugerez celor din biroul meu că ar fi cazul să plecăm de acolo.

Nu am plecat imediat dar am început să mă rog la Dumnezeu pentru protecție. Câteva momente mai târziu un reportaj de la CNN anunța că a început evacuarea la Casa Albă. Scenele cu ce se întâmpla pe holuri și în birouri păreau ireale. Oamenii păraseau clădirea fugind spre cea mai apropiată ieșire. Cu inimile bătând cu putere am început să fugim și noi pe scări întrebându-ne pe unde să o luăm. Părea ca și cum mă uitam la un film din care făceam și eu parte. Am văzut cortegiul de mașini al vicepreședintelui la aripa de vest și Serviciul Secret pregătindu-se de plecare. Porțile spre ieșirea de vest erau deschise pentru a ajuta la evacuarea cât mai rapidă, iar un ofițer în uniformă striga din răsuputeri „Fugiți!”

Am lăsat un mesaj pe robotul telefonic al părinților mei în care în care le spuneam că evacuăm Casa Albă și că avem nevoie de rugăciune! Când am ajuns pe stradă ochii tuturor s-au îndreptat spre cer unde un avion de pasageri zbura chiar pe deasupra Casei Albe făcând întoarceri neregulate.

Oamenii țipau către ofițerii în uniformă și către agenții serviciilor secrete întrebându-i încotro să se îndrepte. Răspunsul lor era simplu: „Fugiți cât puteți de repede cât mai DEPARTE posibil de Casa Albă.” Ce scenă uluitoare a fost acest exod frenetic din Casa Albă pentru oamenii care și-au oprit mașinile pe stradă.

În timp ce fugeam spre mașina mea am reușit să vorbesc la telefonul mobil cu mama mea. Încercam să concep un plan de scăpare pentru că nu eram siguri că teroarea a încetat. Împreună cu Stephanie am sărit în mașina mea în apropiere de Washington Monument, lucru destul de înspăimântător pentru că ne gândeam că poate teroriștii vor prăbuși un avion și peste acest loc. Mă rugam ca Domnul să înconjoare mașina noastră cu îngeri păzitori în drumul spre casă, bazându-mă pe promisiunea Sa din Psalmul 91:7 unde spune „că o mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia.”

Am văzut fum ridicându-se din dreptul Pentagonului. Avionul care fusese deasupra noastră la un moment dat, nu se mai zărea. Ne îndreptam spre casa mea dar eram destul de nesigure în acțiunile noastre. Știam că era riscant să trecem pe lângă clădirea Departamentului de Stat, dar drumul cel mai scurt era peste podul Roosevelt. Eram foarte neliniștită la gândul că vom trece peste un pod, dar era singurul mod în care puteam ieși din zonă și ajunge acasă. După ce am trecut podul cu bine am intrat pe autostrada spre casă. În acel moment am auzit la radio că primul turn se prăbușise. Totul era atât de ireal și de înspăimântător. În plus nici nu mai puteam vorbi cu nimeni la telefon pentru că toate liniile căzuseră.

Primul meu instinct a fost acela de a pleca în partea cealaltă a țării pentru a fi împreună cu familia mea. Am început să îmi pun lucrurile într-o valiză și să îmi planific traseul spre casa părinților mei. În timp ce făceam aceste lucruri, o voce înlăuntru meu îmi spunea să rămân acolo pentru că acesta este un moment în care credința este testată. Acest lucru a fost confirmat și de conversația pe care mama mea a purtat-o cu Scott Bauer, pastorul principal de la biserica mea din Los Angeles. Acesta a spus că Domnul i-a dat un cuvânt pentru mine: „Domnul a pus-o pe Charity la Casa Albă tocmai pentru ACEST moment. Ea este acolo nu doar pentru a se ocupa de programul președintelui ci pentru acest moment – ca să mijlocească în rugăciune pentru președinte și pentru întreaga națiune. Exact ca și pe vremea reginei Ester, „pentru acest moment” era acolo.

Aceasta era o sarcină foarte grea pentru o fată care nu dorea altceva decât să fie acasă cu familia și prietenii din California. Apoi marți noaptea am primit un telefon de la serviciu în care mi se dădeau instrucțiunile pentru a fi la birou a doua zi dimineață. Speriată dar cu o pace supranaturală în inimă am mers la birou miercuri dimineață. Pe la ora 11:00 mi s-a cerut să adun toate informațiile pe care le-am folosit la Serviciu de Rugăciune de la Catedrala Națională cu prilejul ceremoniei de investire a președintelui. Apoi pe la ora 17:00 am aflat că președintele Bush împreună cu soția vor participa la Ziua Națională de Rugăciune și Comemorare la Catedrala Națională, vineri 14 septembrie la ora 12:00.

Pentru ceremonia de investire am avut 31 de zile la dispoziție pentru a face pregătirile, iar acum aveam doar 31 de ore pentru a organiza Ziua Națională de Rugăciune și Comemorare. A fost uimitor să văd cât de înțelept a fost Dumnezeu în toate aceste lucruri. A fost o onoare să organizez serviciul de rugăciune de la ceremonia de investire, dar în același timp Dumnezeu a știut că voi avea nevoie de toate informațiile strânse atunci pentru această zi de comemorare.

Am lucrat non-stop pentru a face programul, a invita vorbitorii și a aranja transportul cu avionul (pentru că toate aeroporturile erau închise după atac). Joi, în miezul activității am fost evacuați din nou. Este înfricoșător să ieși din birou și să vezi oameni fugind pe scări pentru a se pune la adăpost. Dar, adânc înlăuntru meu știam că Dumnezeu este cu noi. El și-a pus mâna peste acest eveniment și totul a decurs lin și frumos.

În duminica următoare în timp ce meditam la toate lucrurile care s-au întâmplat și la faptul că viața s-ar putea să nu mai fie niciodată ca înainte, Dumnezeu mi-a spus: „Da, viața s-a schimbat, dar Eu (Dumnezeu) sunt ACELAȘI.” El este același astăzi, ieri și pentru totdeauna! Acum înțeleg mult mai bine acest verset.”

Prima reacție a lui Charity a fost să plece cât mai departe de Washington D.C.. Totuși a ales să rămână și Dumnezeu i-a dat un rol cheie în organizarea acestui serviciu de rugăciune și astel a slujit milioane de oameni, chiar dacă nu este pastor.

În America Centrală funcționează

Încă un citat din cartea lui Ed Silvano:

„Orașul Almolonga din Guatemala este un puternic exemplu contemporan. Mai mult de 90% din populație este creștină. Toate barurile și închisoarea au fost închise definitiv. Nu există infracționalitate. Almolonga, o comunitate agrară în esență, are recolte atât de mari încât exportă în întreaga Americă Centrală. Șomajul și sărăcia au fost eradicate. Această realitate extraordinară a făcut subiectul multor cărți. Oricum, lucrul pe care nu trebuie să-l scăpăm din vedere, este acela că trezirea din Almolonga a fost o trezire care s-a petrecut în primul rând în domeniul muncii. Almolonga nu ar trebui să fie o excepție ci mai degrabă ar trebui să constituie normalitatea. Puteți să vă imaginați ce s-ar întâmpla dacă aceeași trezire ar avea loc pe Wall Street, Silicon Valley sau în noile piețe din Asia?”

NICIO DOVADĂ DE BUNĂTATE NU ESTE NEÎNSEMNATĂ

Un grup de trei sau patru creștini stăteau la coadă la cantina companiei unde lucrau. La un moment dată o doamnă care se îndrepta spre masa ei, a alunecat și mâncarea și băutura i s-au împrăștiat peste tot. Fără să stea pe gânduri unul dintre creștini a început să curețe toată mizeria. Doamna care tocmai răsturnase tava a fost atât de copleșită de bunătatea creștinului încât a început să dezvolte o relație de prietenie cu acesta. Mai mult decât atât, un alt angajat care era mormon și care a văzut toată scena, a fost atât de copleșit și el încât și-a predat inima Domnului și a început să vină cu toată familia la Biserică. Aproape **în fiecare zi** în care mergem la lucru vom avea oportunități de a-L onora pe Iisus.

Dacă îi vom dedica lui Isus toată experiența de la locul de muncă, pentru ca El să o folosească pentru gloria Sa, și dacă cea mai mare dorință a inimii noastre este de a-L sluji pe El, atunci Dumnezeu va face lucruri uimitoare cu „toiagul” nostru.

SEMNIFICAȚIA UNEI COZI DE MĂTURĂ

De curând am vorbit la o biserică care era la început. Am avut două servicii în care am vorbit despre muncă. Pentru a ilustra povestirea despre Moise, folosesc de obicei o creangă dintr-un copac. Însă de data aceasta, pentru că nu avea altceva, pastorul mi-a dat o coadă de mătură. Am încheit prezentarea mea cu ilustrația despre Moise și toiagul său.

Fiecare persoană din congregație a ținut coada de mătură (care reprezenta suma experiențelor de la locul său de muncă) și a dedicat în rugăciune munca lor pentru gloria lui Dumnezeu. Pastorul a fost foarte inspirat și a pus coada de mătură pe peretele din spatele amvonului așa încât oricine vine la biserică să o poată vedea.

Astfel membri comunității își vor aminti întotdeauna de planul lui Dumnezeu de a duce vestea bună la toți oamenii, și astfel va fi zidită și congregația lor aflată la început. Ei nu așa de mulți bani pentru a-și face publicitate, nu au nici o clădire luxoasă, nu au o formație profesionistă de muzică dar ce au ei este mult mai valoros decât toate lucrurile de mai înainte.

Ei au puterea de a-și aduce trupurile lor ca o jertfă vie exact așa cum scrie în Noul Testament în Romani 12:2. Ei au capacitatea de a pune în practică în viața de zi cu zi ceea ce cântă la biserică, cum ar fi de exemplu o strofă din unul din cântecele mele favorite: „cu fiecare respir, fiecare... ..”

Ei pot să meargă luna dimineața la serviciu cu această perspectivă spirituală asupra muncii, și să fie adevărați „misionari” care propovăduiesc vestea cea bună a împăcării cu Dumnezeu, și care prin tot ceea ce fac și spun restaurează relația oamenilor cu Domnul Iisus. (2 Corinteni 5:19)

Cea mai mare parte a zilei o petrecem la locul de muncă, deci printr-o logică simplă deducem că cea mai mare parte a vorbelor și a faptelor noastre se vor petrece acolo. În timp, felul în care ne trăim viața poate dărâma până și rezistența celui mai înverșunat necredincios pe măsură ce el observă schimbarea pe care Isus a făcut-o în viața noastră de zi cu zi.

Acest lucru este foarte încurajator pentru mine pentru că oricine poate să facă asta, oricând și oriunde. Acest lucru a fost adevărat pentru Moise când Dumnezeu i-a apărut în tufișul în flăcări. Tot ceea ce el avea era experiența câpătată prin muncă, iar pentru Dumnezeu acest lucru a fost de ajuns pentru a schimba destinul unei națiuni.

S-ar putea ca tot ceea ce poți să-i oferi Domnului să fie experiența pe care ai câpătat-o. Asta este suficient pentru ca Dumnezeu să o folosească să schimbe lumea.

O idee dumnezeiască

Prietenul meu, David Mallonee, în cartea sa despre finanțe, „Finanțe sigure” spune următoarea povestire:

Un tânăr, care era tâmplar de meserie, îl iubea pe Dumnezeu și-și plăcea să se ocupe de adolescenți pentru a-i apropia de Dumnezeu. În fiecare lună el dădea bani pentru lucrarea lui Dumnezeu și la un moment dat i-a venit ideea de a construi un parc special pentru skateboard unde tinerii să poată veni și să-și folosească skate-urile după inima lor.

Deoarece era foarte îndemânat în meseria lui, nu i-a fost deloc greu să construiască toate rampele, trambulinele și celelalte părți ale traseului. După ce l-a inaugurat, adolescenții au început să de-a năvală în acel loc iar acum a ajuns la o medie de 2000 de adolescenți pe lună.

Veniturile lui au crescut considerabil, dar asta nu era partea cea mai bună. Cel mai important lucru era faptul că avea posibilitatea de a vorbi regulat cu tinerii, **de a clădi relații cu ei** și de a-i îndruma către Isus.

Ce îmi place în mod deosebit la această povestire este faptul că face legătura între serviciul nostru zilnic și evanghelizare. Acesta este lucrul pe care Dumnezeu așteaptă ca copiii Lui să-l facă oriunde ar fi și oriunde ar lucra.

Chiar dacă munca nu reprezintă planul central de evanghelizare a lui Dumnezeu totuși este o **oportunitate prea mare** pentru a o neglija!

Nu știu unde lucrați voi, dar frumusețea este că nu are nicio importanță pentru Dumnezeu. El poate folosi **orice fel** de slujbă. Dacă inima ta a fost atinsă și provocată cu privire la muncă atunci haide să ne rugăm împreună această rugăciune de dedicare către Dumnezeu.

Dragă Doamne, îți mulțumesc pentru privilegiul de a merge la muncă în fiecare zi. Aceasta este una dintre oportunitățile mele cele mai mari de a merge în lume. Ajută-mă Doamne ca în fiecare zi să îmi amintesc să mă concentrez pe lucrurile de sus și să rămân așa. Eu NU merg la muncă doar ca să câștig bani pentru a-mi plăti facturile. Eu merg la muncă fiind un slujitor a lui Iisus Cristos care mi-a dat slujba împăcării.

Mă rog ca cuvintele și faptele mele să atragă oamenii la tine în fiecare zi. Iisus, doresc ca lumina mea să strălucească foarte tare în întunericul lumii.

Pentru că Cel care locuiește în mine este cel mai mare, doresc ca în slujba mea să fiu mai bun și mai înțelept decât cei care nu te cunosc, nu pentru a primi eu laude, ci pentru a putea îndrepta atenția oamenilor spre Tine ca ei să înțeleagă de ce sunt așa cum sunt.

Îți mulțumesc Doamne pentru că împărăția Ta, neprihănirea, pacea și bucuria Ta, sunt din plin în mine în numele lui Iisus, Amin!